

"AÇIZ"

Açlık ve yoksulluk artık hiç kimsenin inkar edemeyeceği, görmezden gelemeceği hale büründü.

Açlık ve yokluktan ölümler, isyanlar her dönem yaşandı. Çocuklarına bakmadığı için saç kurutma makinesi ile ısıtmaya çalışıp intihar eden anne, çocuğuna pantolon alamadığı için intihar eden baba, borçları nedeniyle intihar eden sayısız işsiz, öğrenci, genç... Merkezi yerlerde kendilerini yakmaya çalışarak gündem yaratanlar karşımıza çıkıyordu sık sık. Yine de bu kadar aleni, bu kadar yüksek sesle dillendirilmiyordu.

Bir AKP'li çıkıp AKP toplantısında Genel Başkan Yardımcısının konuşması sırasında "Esas meselemiz işsizlik, açım" diye bağıyor. Bir kadın camide namaz esnasında "Burada dünya kadar emekli var ve biz açız" diye haykırıyor. İstanbul Kadıköy'de yaşlı bir çift soğuk havada balkonlarındaki insanlara sesleniyor, "Kıramıza yardım eder misiniz? 2 aydır kıramızı ödeyemiyoruz" diye yardım istiyor. Kilis'te başına çuval geçiren iki kişi bakkalın önünde duran ekmeğe sandığını alıyor...

Örnekler çoğalıyor... Bunun karşısında sermaye sınıfı "Asıl meselemiz işsizlik" diyen AKP'li çiftlik ve küçükbaş hayvan sahibi, camide "açız" diyen kadını ayyaş ilan ediyor, açım diye intihar eden adamı karakola çekiyor...

Diğer taraftan Tarım Bakanlığı yoksullara "çözüm" üretiyor, son kullanma tarihi gelen gıdalara fiyat indirimi yapılacağını ilan ediyor. Faşist BBP Genel Başkanı "porsiyonlarınızı küçültün"

diyen sarayın izinden gidiyor ve tasarruf için kasaptan et almak yerine koyun kestirmeyi öneriyor evine bir ayda yarım kilo dahi et giremeyen işçi ve emekçilere!..

Açlık, yoksulluk nasıl çuvala sığmayan bir mızrak gibi görünür halde ise, sermaye sınıfının aymazlığı da bu denli alenidir. Ve bu pişkin iki yüzlülük, aymazlık emekçi saflarda öfkeyi taşırma derecesine getirmiştir.

"Kondulardan gelip boğazımızı kesecekler" korkusunun gerçek olacağı an çok yakındır.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

26 Ocak - 9 Şubat 2022 / S 135 / 2 TL

DURDURAMAYACAKLAR HALKIN COŞKUN SELİNİ!

Dinci faşist iktidar vites yükseltiyor. Tehdit ve zindan baskısını artık kendinden olmayan herkese karşı kullanıyor. Kopup gelmekte olan çığı görüyor. Korkuyla, baskıyla, tehditle önünü alma telaşında.

En tepedekinden başlamak üzere dinci faşizm, saldırganlıkta sınır tanımayacağını dünya aleme ilan ediyor. Hem de sadece sözle değil, en adice eylemlerle...

HDP binalarına yapılan katliam saldırıları malum. Devlet, saldırganları tutuklamıyor bile. Bizzat dinci faşizmin planladığı belli bu saldırıların faileri ellerini kollarını sallayarak bırakılıyor. Yetmiyor, her tür aykırı ses, alenen tehdit ediliyor. Hem de iktidarın en tepe noktalarından!

"Sokak röportajlarına müdahale timleri" serseri mayın gibi dolaşiyor ortalıkta. Dinci faşist iktidar aleyhine konuşanları türlü çeşit yöntemlerle susturmak için hazır ve nazırlar. Yetmedikleri yerde polis ve savcılık giriyor devreye.

Sayılsız örnek vermek mümkün. Bütün bu faşist saldırganlık ve saldırganlığın faşist iktidar tarafından açıkça sahiplenilmesi bize bir şeyi son derece net anlatıyor: Dinci faşist iktidar ve faşist devletin işçi sınıfına, emekçi kitlelere, devrimci demokratik güçlere saldırıları şiddetlenerek artacak.

Şimdi bir de "dil kopartma" meselesi çıktı! Türlü çeşit dernekler eşliğinde tosuncuklar salındı sahaya önce. Suç duyuruları, basın açıklamaları, aleni tehditler... Yetmedi, bizzat RTE çıktı mihraba ve "O uzanan dilleri yeri geldiğinde koparmak bizim görevimizdir" dedi. Üstelik de yıllar öncesine ait bir şarkı sözleri için! İdrak kapasitesinin bu denli yavaş olması şaşılası doğrusu!

Sorun ne şarkı sözü, ne tekil bir sanatçı. Sorun, işlerin dinci faşist iktidar için sarpa sarması. Emekçi milyonlarda biriken korkunç öfke. Patlamak üzere olan ayaklanmanın yarattığı basınç. RTE ve ekibi, "önleyici hamle" derdinde. Bir yandan kendi kitle tabanını konumlandırmaya çalışıyor, diğer yandan gittikçe genişleyen ayaklanma güçlerine tehdit ve baskı ile korku salmaya kalkıyor. Böylece kararsız unsurların ayaklanma saflarına geçmesini engellemek derdinde.

Bu vakadan önce "sokağa çıkanları önümüze katarız" çığlıklarıyla tehdit ediyordu. Üstelik burjuva muhalefette herhangi bir sokak çağrısı yokken, onların adını alarak yapıyordu bu tehdidi. Amaç açıktı. Yüzünü daima sokağa dönen emekçilere, yoksullara, Kürt halkına, kadınlara ve gençlere idi bu tehdit. Şimdi benzer adımları en az beş yıldır piyasada olan bir şarkı sözleri için yapıyor. Çemberi daha da genişletti. Sanatçı ve aydınları da tehdit kapsamına alıyor.

Dinci faşist iktidar korku havası yaratmaya çalışıyor. Çünkü bizzat kendisi ve tekelci sermaye sınıfı büyük bir korku içinde. "Ayaklar baş olur" korkusu öylesine büyük ki, gözlerine uyku girmiyor. Başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere birleşik devrimin toplumsal güçlerinin büyük bir ayaklanmasından korkuyorlar. Sorunun özü budur.

Ama korkunun ecele çaresi yok. Bakın yoksul kitleler, Kürt halkı, işçi sınıfı şimdiden her fırsatta korkusuzluğunu ortaya koymuyor mu? Her fırsatta meydan okumuyor mu ezilenler? Hemen bütün sokak rö-

portajlarında "isterlerse içeri alsınlar korkmuyorum" cümlesini duymuyor muyuz?

Hiçbir baskı ve tehdit, tarih boyunca kopup gelmekte olan halk ayaklanmalarına engel olamamıştır. Kan dökebilirler, vahşi linç ayinleri düzenleyebilirler. Emekçi halkın evlatlarını zindanlara doldurabilirler. Peki ama bu vahşet, bu kopkoyu baskı, bu kan dökücülük engelleyebilir mi "gelmekte olanı"? Durdursaydı nice nice kanlı diktatörlükler tarihin çöp tenekesini boylar mıydı hiç!

Dinci faşizmin tehdit ve baskıları da kar etmeyecek. Halklar bir kez ayağa kalktığında sermaye sınıfının ve onun politik temsilcilerinin dizlerinin bağı çözülür. Bilirler yüzlerce yıllık deneyimlerinden. Hiçbir halk razı gelmez vahşi bir yokluk içinde yok olup gitmeye. İsyana durur, ayağa kalkar.

Hiçbir baskı aygıtı durduramadı bugüne kadar kopup gelmekte olan büyük halk isyanlarını, ayaklanmalarını. Kendi yaşamları için dövüşüyor milyonlar. Dinci faşizmin çabaları boşuna. "Durduramaya-çaklar halkın coşkun akan selini!"

>>Editör...
BİRLEŞİK
VE BİRLİKTE

Her devrimci siyasal örgütlenme, kendi hedeflerini, amaçlarını açıkça ilan eder. İddiası olan, iddiasını açıkça ve güvenle ortaya koyar. Emekçi yığınların karşısına siyasal programıyla çıkar. Onları kendi programı etrafında bir araya getirmeye, o hedefler uğruna mücadele etmeye çağırır. Bu açıdan herhangi bir siyasal programa sahip olmayan bir siyasal örgüt, kendi varlığını geçersizleştirir, anlamsızlaştırır.

Dinci faşizmin krizi derinleşiyor, dinci faşist iktidar sürekli güçten düşüyor. Haliyle tüm siyasal arenada hareketlenme hızlanıyor.

Toplumun Devrimci
Veniden Kurulması
C.Dağlı 2

Kazanmak İçin Anlamak
İ.Cevat Çetiner 4

Çağ Dönümü
Özgür Güven 5

Tehlikeli Eşik
Sinan Kaleli 6

NATO'nun Korkusu
Taylan Işık 7

TOPLUMUN DEVİRİMCİ YENİDEN KURULMASI

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Toplumu yeniden örgütlenme anlayışı emekçiler arasında kök salmıştır. Marksizmin devrimci teorisi, maddi bir güce dönüşmüştür. Sosyalizm yalnızca bir teori değil, bir hareket bir toplumsal sistemdir. Yeni ve daha yüksek bir topluma geçmek için kapitalizme karşı devrimci ayaklanmalar yaygınlaşınca, reformist siyasi hareketler de, toplumun yeniden örgütlenmesinin lafını etmeye başladılar. Bu durum, sorunun konuluşunda temel farklılıkların ortaya konmasını gerektiriyor.

Toplumun yeniden örgütlenmesi ancak pratik olarak gerçekleşebilir. Kitlelerin devrimci etkinliği olmadan daha yüksek bir topluma geçiş, boş bir laftan başka bir şey değildir. Devrimci etkinlik, devrimci ayaklanma, öncelikle burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması için zorunludur. İşçi sınıfı önderliğindeki haklar, bu yolla zora dayalı devrimle iktidara gelir. Devrimci iktidara dayanarak ve kitlelerin aşığındaki inisiyatifleriyle birleşerek, toplumu yeni baştan kurar.

Sorun, toplumu başarılı olarak yeniden kurmaktır. Kuruluş ya da toplumsal dönüşüm, yeni toplumun ilk dönemlerini kapsar. Bütün bu dönem, proletaryanın devrimci etkinliğinin egemen olduğu bir dönemdir. Hem teorik olarak, hem de devrim deneyimlerine dayanarak söyleyebiliriz ki, ancak işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin devrimci pratiği, devrimci etkinliği yeni toplumu kurmada başarılı olur. Çünkü, yeni toplumu sınıfsal konumu gereği işçi sınıfı inşa edebilir. Çünkü bu sınıfın devrimci tarz etkinliği eski toplumun gerici güçlerini bastırırken aynı zamanda yeni toplumun ekonomik, toplumsal ve kültür inşasına girer.

Kitlelerin devrimci etkinliği, iktidara kadar varacak bir sürekliliği, yalnızca eylemler sırasında ortaya konan cesur tutumdan vb değil, asıl olarak, sınıfın verdiği mücadelenin içeriğinden, onun devrimci niteliğinden, temel devrimci hedefinden ileri gelir. Temel devrimci hedefleri dünyayı yeniden kurma tarzına bağlanmayan en derinlikli kitlelerin devrimci eylemleri bile, zamanla yönünü şaşırır ve giderek yozlaşır. Emekçilerin devrimci iktidarının kendisi de bir araçtır, amaca açılan kapıdır. Sınıfların kaldırılması amacına bağlanmayan devrimci bir iktidar, asıl hedefinden koptuğu için amaçsız kaldığı için yine yozlaşmaktan kurtulamaz.

Reformizm çizgisinde yürüyenler, hiçbir zaman ve hiçbir şekilde bu hedefe varamazlar. Onlar, temel devrimci hedeflerin, toplumu dönüştürmenin lafını ederler. Toplumsal dönüşümün olmazsa

olmaz burjuvazinin devrimci tarzda devrilmesi, iktidarın devrimci tarzda ele geçirilmesidir. Gerçekten devrimci bir konumda değilsen, devrimci araçlara, yol ve yöntemlere başvuruyorsan yani dünyayı değiştirme devrimci çizgisinde ilerlemiyorsan, sen aslında dünyayı yorumlamaktan başka bir şey yapmıyorsun.

Burjuvaziyi düşünce alanında yenmek için, devrimci komünist düşünce yeterlidir. Burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini yıkmak için, devrimci komünist eylem gerekiyor. Devrimci sınıfın eylemi olmadan bu toplum karşı-sındaki tutum, dünyayı yorumlamaktan öteye gitmez. Böyle bir yaklaşım, tarihsel süreci kendi akışına bırakmak olur. Burjuva topluma dokunmamaktır. Kapitalizme teslimiyettir. Küçük burjuvazi mülk sahibi olması nedeniyle büyük mülk sahiplerinden fazla uzağa düşmez. Onların toplumsal konumuna bağlanan reformist siyasetler de, burjuva partilerinden çok uzak düşmezler. Dolayısıyla özel mülkiyet düzenine dokunmayı sonuna kadar götürmezler. Sınıflar mücadelesini, sınıfları ortadan kaldırmaya kadar götürmek, işçi sınıfının toplumsal konumundan gelen yükümlülükleridir ve tarihi devrimci misyonudur. Bu mücadeleye öncülük etmek, proletaryanın devrimci sınıf konumuna dayanan devrimci sınıf partisinin görevidir.

Tarihin itici gücü, toplumun dönüştürücü emekçi sınıfın devrimci eylemleridir. Sınıf mücadelesinin devrimci biçim alması, bu dönüşümün temel güvencesidir. Bu kendi sınıf egemenliğini; bu topraklardaki somut tarihsel koşullardaki biçimlenmesi halk demokrasi ve sosyalizm mücadelesini hedeflemelidir. Bu hedefi olmayan emekçiler, sermaye sınıfının bir oyuncuğu olurlar. Uzlaşmacı sosyalist partilerin yapmaya çalıştığı budur. Devrimci işçi sınıfı hareketi, emeğin devrimci iktidarını hedeflemeden adına layık olmaz. Burjuva muhalefeti iktidara taşımaya hizmet eden bir işçi hareketine devrimci işçi hareketi ya da devrimci emekçi hareketi denmez. Sol Parti, EMEP, TKP vb'nin ön ayak olduğu hareket devrimci değil, sınıf uzlaşmacısıdır. Gerçek işçi hareketi, gerçek emekçi hareketi ya da devrimci sınıf mücadelesi saptamaları bu temelde anlaşılmalıdır. Ve reformizm her çizgide ayrımlarını ortaya koyar.

Sosyal reformist partiler, etkinliklerini artırdılar. Nitel gelişme değil, kesinlikle nicel büyüme peşindeler. Mitinglerine ve tüm kitle etkinliklerine devrimci bir görünüm verme çabasıydılar. Tüm etkinliklerini burjuva partilerinden, "bağımsız"mış gibi gösteriyorlar.

Fakat, gerçek öyle değil. Onlar burjuvaziyi bağlarını hiç koparmadılar. Yalnızca seçim zamanı değil, diğer zamanlarda da burjuvazinin peşine takılmaktan başka bir şey yapmadılar. Burjuvazinin sınıf egemenliğine, kapitalizme dokunmayan etkinliklere devrimci denir mi? Belki yetmişlerdeki gibi bir atılım yaparız diye düşünüyör olabilirler fakat kendi durumları çok farklı. Bugün o küçük burjuva çizgisinden eser bile yok. Hiçbir şekilde, hiçbir çizgide devrimci değiller. Bugün tamamen sınıf işbirlikçisi konumundalar.

Uzun bir zamandır varlığını sürdüren ekonomik ve politik kriz, bugün çok daha şiddetlenmiş bir aşamada. Bu koşulların oluştuğu bir süreçte işçi sınıfının, devrimci sınıf partisinin görevi, krizden yararlanarak burjuvazinin sınıf egemenliğini devirmek olmalıdır. Burjuvazinin egemenliğinin siyasi iktidara ayağına karşı burjuva egemenliğin muhalefet ayağına desteklemek değil. Emekçi kitleler ancak böyleleri gerçekten bağımsız, gerçekten devrimci bir politik çizgiyi izleyerek devrimci değerler yaratırlar. Bu hedef temelinde dayanan kitlelerin pratiğine gerçek devrimci pratik denir.

Sistemin ekonomik ve politik krizi doğduğunda komünistlerin politikası, krize karşı ve kriz siyasetine karşı mücadele değil, krizden devrim amacıyla yararlanmaktır. Ekonomik kriz, kapitalist üretim biçiminden doğar ve bu üretim biçiminin tepe noktasıdır. Dolayısıyla bu üretim biçiminden ayrı olarak krize karşı mücadele daha anlamsız bir şey olmaz. Yani krize karşı mücadeleyle, kapitalizmi krizlerden kurtaramazsınız. Sadece emekçilerin dikkatini, burjuvaziyi devirme devrimci mücadelesinden uzaklaştırmış olursunuz. Siyasi müdahaleyle, yavaşlatılabilir ya da hızlandırılabilir ama ortadan kaldırılamaz. Yıkıcı etkileri hafifletilebilir ya da ağırlaştırılabilir fakat kriz sistemden koparılıp atılmaz, sonuçlarını mutlaka hayatımıza yansıtır.

Ekolojik krize de bu anlayışla yaklaşmalıyız. Ekolojik kriz ya da iklim krizi toplumdaki, insanla doğa arasındaki ilişkiden yani toplumsal biçimden bağımsız olarak ele alınmaz. Aynı ele alınması, geçerli bir çözüm ortaya konamaz. Birçok çevreci hareket, en fazla ekolojik krizle kapitalizmin sadece sonuçlarıyla ilişkisini kuruyor. Ama sistemin kendisini sorgulamıyor. Ekolojik kriz, kapitalist üretim biçimiyle birlikte değerlendirilmelidir. Ekolojik krizde tekellerin ve burjuva devletlerin siyasetini eleştirmekle fazla yol alamayız. Kitlelerin devrimci eylemleri, egemenlerin politikalarını eleştirmekle, salt uygulamalarına karşı

çıkarmakla sınırlanmaz. Bu şekilde gerçek ve asıl hedefin üstü örtülmüş olur. Kitlelerin devrimci pratiği, bu alandaki zengin ve çeşitliliğe dayanan etkinlikleri esas olarak krizin biricik kaynağını ortadan kaldırmak olmalıdır. Kapitalist sistemde toplumsal ekolojiyi uygulayamazsınız. Toplumsal ekoloji, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinde uygulanır. Toplumsal ekoloji, toplumun yeniden örgütlenmesi temelinde ele alınmalıdır. İşçi sınıfının, devrimci pratiğinin amacı, tam da toplumun yeniden örgütlenmesidir.

Bizim gibi, emek sermaye çelişkisinin keskin olduğu, bununla bağıntılı, sık sık toplumsal patlamaların yaşandığı, devrimci sınıf hareketinin baskın geldiği ülkelerde uzlaşmacı siyasetler, kendini "devrimci siyaset" olarak gösterebilir. Yani Avrupa'daki komünist partiler gibi tamamen düzene entegre olmuş değiller. Bu durum, onları kitle nezdinde teşhir etmeyi güçleştirmiştir. Bu nedenle, sistemin krizi ve ekolojik krizden tutarsızca da olsa, ileri laflar edebiliyorlar. Ama etkileri bu laflar onların uzlaşmacı çizgilerini değiştirmiyor. Gün geçtikçe, kitleler devrimci çizgide mücadele etmenin büyük önemini daha iyi anlıyorlar.

20. yüzyılda, marksist-leninist hareketlerin büyük etkisi, dünya devrimci işçi sınıfı hareketini, yüzyılın en etkileyici ve de en sürükleyici bir gücüne dönüştüren, devrimci teoriyle donanmış pratiğin, devrimci eylemlerin, tarihi hızlandırmada temel bir rol oynamasından ileri geliyor. Dikkat edilirse, burada, devrimci pratiğin büyük öneminden söz ederken, aynı zamanda teori ile pratiğin birliğinden de söz etmiş oluyoruz. Devrimci işçi sınıfı hareketi ve sınıf bilinçli işçiler, kendi mücadelelerinde ve yapılarında teori-pratik birliğini sağlayarak teoriyle pratik arasında yüzlerce yıl, binlerce yıl süren bölünmeye son verdiler. Sosyalist toplum, bu birliği kendi yapısında somutlar. Toplumun yeniden başarılı kuruluşunu gerçekleştiren devrimci pratiktir. Devrimci teoriyle devrimci pratiğin birliğidir. Devrimci teoriyle silahlanmış devrimci pratiğe örnek olarak, Marx, Feuerbach Üzerine Tezler'de "Eğiticilerin Eğitilmesi"nden bahseder. Bu ifadeyi, daha doğrusu bu görüşünü daha sonra da ele alır. Eğiticileri eğitecek olan devrimci pratiktir. Devrimci pratik, dünyayı değiştirmenin öznesini eğitir.

Gerçek anlamda teorik bir kavrayış olmadan, birçok konuda görüşler, gözlemler, değerlendirmeler ezberci bir anlayışla ileri sürülüyor. Birçok kimse tarafından kullanılan "dövüşürken dönüşmek" böyle bilinçsizce ortaya konu-

yor. Bu şekilde ifade pratiğinin, eylemin, kitle etkinliğinin insanları eğitmesi, değiştirmesi anlamına gelir. Eğiticilerin pratik tarafından eğitilmesidir.

Tarih yapan kitlelerin eğitilmesi marksistlerle oportünistler arasında tartışma konusu olmuştur. Oportünistler, salt eğitim demeklerinin eğiticiğini öne çıkarırken, marksistler, devrimci eylemlerin eğiticiğini, dönüştürücülüğünün büyük önemi üzerinde dururlar. Kitlelerin devrimci eylemlere çekilerek eğitilmesi marxist düşüncenin temel çizgilerinden biridir. Grevler işçilerin eğitilmesinde bir okul görevi görür. Devrimci sokak eylemleri, halk ayaklanmaları, katlan emekçi kitleleri değiştirir. Bazen, tek bir devrimci eylem bile eylemcileri değiştirmeye yetiyor.

Bugün daha ileri bir noktadayız. Proletaryanın zengin deneyimlerle dolu sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizmin toplumsal bir sistem olarak yüzyıllık tarihi ve devrimci teorinin kitlelerin üzerinde derin bir etki yaratması ve onları değiştirmesi, komünist örgütlenme vb sonucu insanların bilincinde radikal bir değişim olmuştur. İnsanlar çevresine, olaylara devrimci bir bakış açısıyla bakıyorlar. Kısacası toplumun yeniden kurulmasının bilinçli aktörleridir.

Devrimci kitle eylemleri, genel olarak olaylar, onları yapan insanlardan ayrı ele alınamaz. Dolayısıyla pratiğin eğiticiliği, halk kitleleri tarafından eğitilmek olarak anlaşılmalıdır. Öncünün sadece, kitleleri eğitmesi değil, kitleler tarafından eğitilmesidir. Marx'ın ebeveynler çocuklar tarafından eğitilmesi dendiğinde olduğu gibi, eğiticiler de kitleler tarafından onların toplumsal pratiği tarafından eğitilmelidir. Sorun bu şekilde ele alınmazsa, pratik tarafından eğitilmek lafi havada kalır.

Bu, sorunun bir yönüdür. Diğer yönü, kitlelerin sınıf bilinçli parti tarafından eğitilmesi, sosyalizm tarafından eğitilmesidir. Sosyalizmle, komünist partiyle bütünleşmeyen işçiler burjuvazi tarafından yozlaştırılır. Günümüzde kitleleri yozlaştırmada kullanılan sayısız yol ve yöntemin zenginliği göz önünde tutulursa, insanların bu duruma düşmemek için sosyalizm uğruna mücadeleyle atılmanın bütün önemi daha iyi anlaşılır.

Modern üretici güçlerin gelişme derecesi, devrimin öznesinin teorik-pratik birikimi ve politik yetkinliği ileri düzeye varmıştır. Bu maddi temele ve bu güçlere dayanılarak toplumun devrimci yeniden kurulması mümkündür.

"Açlığa, Yoksulluğa, Bu Düzene Mecbur Değiliz"

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), "Açlığa, Yoksulluğa, Bu Düzene Mecbur Değiliz, Birleşsek Kazanırız" şiarıyla 6 Şubat Pazar günü Kadıköy İskele Meydanı'nda yapacağı buluşma için 21 Ocak akşamı Kadıköy Söğütluçeşme'de bildirilerini dağıttı.

Kar ve yağmur yağışı altında gerçekleştirilen bildiri dağıtımında konuşmalar yapıldı, "Şimdi kendi davamız için savaşma zamanıdır. Bize ceheennem bir hayat dayatanların dü-

zenlerini başlarına yıkma zamanı. Açlığa, yoksulluğa, bu düzene mecbur değiliz. Birleşsek kazanırız. Birleşsek insanca yaşanacak bir dünya kazanırız" denildi.

BMG bildirilerinde de "Bizi açlığa mahkûm eden kapitalist sömürü düzenine, doğamızın yağmalanmasına, 'özgürlük' diyenleri katleden faşizme, geleceği burjuva seçim düzenine hapsedenlere karşı birleşsek kazanırız! Bu çürümüş düzen ve faşist rejim biriken öfkemizin far-

kında ve boğulması için çırpınıyor. İçimizden yükselelim sokağın sesine dönüştürülmüş öfkemizi birleştirelim. Meydanlarda, mahallelerde, sokaklarda, fabrikalarda, tarlalarda örgütlü bir araya gelelim. Geleceğimizi kurmak, halk iktidarıyla yaşamalarımıza yön vermek hayal değil, güncel bir gerçektir. Şimdi kendi davamız için savaşma zamanıdır. Bize ceheennem bir hayat dayatanların düzenlerini başlarına yıkma zamanı... Açlığa, yoksulluğa, bu düzene mecbur değiliz! Birleşsek kazanırız! Birleşsek insanca yaşanacak bir dünyayı kazanırız!" dedi.

BMG yaptığı çağrısında 6 Şubat Pazar günü saat 15.00'te Kadıköy İskele Meydanı'nda yapılacak buluşmaya davet etti herkesi.

15 Eksik Yıl: Hrant Dink

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, katledilişinin 15. yılında vurulduğu yerde, vurulduğu saatte anıldı...

Yüzlerce kişinin katıldığı anmanın şiarı "15 Eksik Yıl" idi. Saat 14.00'dan itibaren Şişli Halaskargazi Caddesi üzerindeki Sebat Apartmanı (eski Agos Gazetesi binası) önünde bir araya gelen yüzlerce kişi ellerinde "Hrant İçin Adalet", "Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz" yazılı Kürtçe, Ermenice ve Türkçe dövizleri taşıdı.

Mücadele Birliği Platformu anında "Yaşasın Halkların Mücadele

Birliği", "Hrant'ı Unutmadık Unutturmayacağız" dövizleri taşıırken, DÖB'lü öğrenciler de "Faşizmi Döktüğün Kanda Boğacağız" dövizini taşıdı.

Hrant'ın Arkadaşlarından Bülent Aydın Sebat Apartmanı'ndan seslenerek "Bu ülkenin nefretten beslenenleri O'nu bu yüzden katletti. Hrant Dink bu ülkede farklılıkların bir arada yaşanacağını düşünüyordu bu yüzden katlettiler. Biz bir kez daha buradayız Aharig buradayız" dedi.

Daha sonra Hrant Dink'in hayat arkadaşı Raket Dink söz aldı ve "Seni toprağa verirken buradan yükselen

ışyan ve itiraz sesi susmadı, susmayacak. İşçiler, kadınlar, öğrenciler, köyler yine direnişte. Herkesin olan, kimsenin olmayanı, 'benim' diyenden koruyorlar. Bir gün yine birleşip sel olup akacaklar.

Kiminin gönlü kırık. 'Bize olursun neredeydiniz?' diye soruyorlar. Biz öyle olmak istemedik, gücümüz yettiğince seslerine ses katmaya gayret ettik. Edeceğiz.

Sesin, kulağımızda. Sözümüz söz." dedi.

Hrant için konuşmalar yapıldı, zindandan gelen mesajlar okundu. Anma, yağın kara rağmen atılan sloganlarla son buldu.

Editör

BİRLEŞİK VE BİRLİKTE

Baş tarafı 1. sayfada

Arayışlar, çeşitli iddialarla öne çıkışlar belirgin bir hal alıyor. Her siyasal hareket kendince sürece yanıt vermeye çalışıyor. Elbette her örgütlenme, ittifak, birlik vs. kendi siyasal konumunu güncelleyecek ve emekçi yığınların dikkatini kendi siyasal hattına çekmeye çalışacak. Buraya kadar normal. Normal olmayan, BMG'nin ısrarla ve inatla bundan uzak durması.

BMG niçin var? Salt "birlik olmak" gibi bir siyasal hedef, asla varlık gerekçesi olamaz. Birliğin amacı, hedefi olur ve bunu emekçilere ilan eder. BMG bunu gerçek anlamda yapmış değil. Sınırlı söylemlerle, somut kampanyalarla pratik faaliyet örgütledi şimdiye kadar. Özellikle ilk dönem için dikkatleri üzerine çekmeyi de başardı. Ama kendini var olan diğer oluşumlardan ne ile ayırdığını net olarak ortaya koyamadı. Diğer "birlikler ve bir araya gelişler" karşısında konumunu belirginleştiremedi. İş o raddeye geldi ki, siyasal arenada hemen her çevre bir programla ortaya çıkıp "ortak mücadele" çağrısı yapıyor. BMG ise, kendisi belirli bir misyon ve iddia ile asıl çekim merkezi olması gerekirken, bu çağrıların yarattığı anafora meylediyor. Bunlar, BMG olarak ciddi sorunlarımız arasındadır.

BMG bileşenleri için amaç sadece bir araya

gelmek değil. Tek bir süreç olarak iç içe geçmiş, birleşik bir karaktere bürünmüş devrimi başarma/zafere ulaştırma meselesi. Adımdaki "birleşik" buradan geliyor. Yoksa sadece bir araya gelmiş olmayı ifade etmiyor. Bu açıdan BMG, kendini doğrudan birleşik devrim hedefiyle tanımlamak durumunda. Geliştireceği söylem ve politikaları, bu temel doğrultusunda olmalı.

Daha önce de dikkat çektik. BMG, dışımızdaki siyasal güçlerin çağrıcısı olacağı siyasal hat ve etkinliklere katılımcı olarak öncülük misyonunu kazanamaz. Tam tersine, ortaya güçlü siyasal bir hat (program) koymak, ve bu doğrultuda gerçekten militan ve gözü pek bir mücadele ile siyasal güçleri ardından sürüklemek zorunda. BMG olarak bu alandaki eksikliğimiz, özellikle son güncel "ittifak arayışları" sırasında daha göze batıcı hale geliyor.

Tüm işçi ve emekçiler için, yoksullar için doğrudan çekim merkezi haline gelecek açıklık ve netlikte bir siyasal programla ileri çıkmalı, tüm antifaşist güçleri böyle bir program etrafında birlikte dövüşmeye çağırabilmeliyiz. Ancak bu şekilde emekçi yığınları da, dışımızdaki siyasal güçleri de sürükleyebiliriz.

Ama gelin görün ki, biz daha "çözüm devrimde" genel söylemini bile kullanabilmiş değiz.

liz. Üstelik şu güncel ayaklanma şartlarında!.. Burjuva düzen, yapıp yapılmayacağı bir seçim üzerinden siyaseti sandığa kilitlemişken, ve sosyal reformistler bile "biz sadece seçime endeksli bir mücadele ve ittifak düşünmüyoruz" derken, kuruluş amacı birleşik devrimin başarılması olan BMG, "çare sandıkta değil, devrimde" demekten uzak duruyor!

Burada boykot veya bağımsız aday ya da bir partinin desteklenmesi vs. türünden somut seçim politikasından bahsetmiyoruz. Bu konularda bileşenler olarak farklı somut politikalar savunuyoruz. Ama sorunumuz şimdi bu özgül politika değil. Daha genel yaklaşımdan, tüm bileşenlerin ortak noktası olan yaklaşımdan bahsediyoruz. "Seçim çare değil, çözüm devrimde" genel söylemi, somut seçim politikasından ayrı olarak, genel kurtuluşun yolunu ifade etmektedir. Ve ne yazık ki biz bu genel doğruyu bile BMG olarak ifade edemiyoruz!

Birleşik devrim doğrultusunda net bir söylem ve net bir duruş sergilenemeyince, ortaya çıkan muazzam siyasal boşluk, burjuva güçler ve onun kuyruğuna takılan sosyal reformistler tarafından dolduruluyor. Nesnel gerçeklik sosyal reformistler dahil herkesi devrimci tarzda konuşmaya itiyor. Her yerde düzenin değişme zo-

runluluğu dile getiriliyor. Hatta kimi sosyal reformist hareketler doğrudan iktidar konusunu bile gündeme getiriyor. Sosyal reformistler bu siyasal boşlukta "iddialı" söylemlerle rol alıyor. Ve dahası, tamamen düzen içi program ve birlik çağrıları, dikkat çekici bir şekilde, BMG'nin kimi bileşenlerinin ilgisine mazhar olmayı başarıyor.

Hiç kuşku yok ki, herkes kendi bağımsız siyasal çizgisini izler, kendi politikasını hayata geçirir. Kimse kimseye ipotek koyamaz. Ama iş sadece bununla bitmiyor. Aynı anda iki ata binilemeyeceği de bilinmeli. Yani düşünce ve tercihler net olmalı. BMG'nin yüklendiği tarihsel misyon ve bu misyonun başarılması sorunu var. BMG'nin altına imza atanların buna uyma zorunluluğu var. BMG'nin birleşik devrimci bir odak olarak açık alanda bir çekim merkezi haline getirilmesi gerekiyor. Bu görev herhangi bir şekilde tavsadığı anda, siyasi arenadaki boşluk, kaçınılmaz bir şekilde burjuva güçler ve onların dümen suyundaki sosyal reformistler tarafından doldurulacaktır.

İçerik tartışmalarını bir yana bırakarak söyleyelim ki, bugün "ittifak tartışmaları" aynasında karşımıza çıkan şey tastamam budur. Boşluk, devrimci tarzda doldurulmalıdır.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi'nden Ziyaretler

İstanbul'dan Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, bir heyet oluşturarak, Kürdistan'da eylemde olan tutsak aileleri ziyaret etti.

17 Ocak Pazartesi sabah saatlerinde Diyarbakır'a giden TDİ heyeti, DBP Genel Merkezini ziyaret etti ve eş başkanlarla cezaevleri sorunu ve genel sorunlar üzerine sohbet etti.

Daha sonra hasta tutsakların serbest bırakılması ve cezaevlerindeki infaz yakmalarını durdurulmasını istemiyle tutsak yakınlarının Diyarbakır Barosu'nda başlattığı, 63 gündür süren Adalet Nöbeti ziyaret edildi.

Ziyarette konuşan Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi'nden Uğur Karadaş, "Kürt halkıyla batı cephesinde açılan mesafeleri kapatmak, birlikte mücadele etmek, birbirimizle bir sorunumuzun olmadığını, aynı duyguları yaşadığımızı, yoldaş oluğumuzu buraya gelerek bir kez daha söylemek istedik. Buradaki ailelerimizden esin ve güç alarak, biz de siyasi iktidarın ölüm aparatlarına dönen Adli Tıp Kurumu (ATK) önünde nöbet başlatacağız. Yurtsever annelerimizin, Türkiye'deki devrimcilerin anne ve babalarının desteğiyle her Perşembe günü saat 13.00'te ATK önünde 'ölümlere izin

vermeyeceğiz' şiarını yükselteceğiz" dedi.

Ortak mücadelenin önemine dikkati çeken İnisyatifi üyesi Hüseyin İldan da, "Bütün tutsak ailelerinin talep ve acıları ortak. Bizler de bu nöbetleri yürüten ailelerin yanında olmaya ve birlikte direnmeye devam edeceğiz" dedi.

Yine TDİ'den Elvan Özerli ise "Her yerde adalet sarayları var ama içeriği yok. Siz anneleri destekliyoruz. Cezaevlerinden cenazeler çıkmasını istemiyoruz. Bunun için mücadele etmeye devam edeceğiz. Beraber bu adaleti getirmek zorundayız. Yoksa cezaevlerinden daha

çok cenazemiz çıkar" dedi.

Adalet Nöbeti tutan ailelerinin ziyaretinden sonra Tuay-Der (Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği) ziyaret edildi. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde yaşanan sorunların ailelerle konuşulduğu tartışıldığı eğitici, öğretici sohbet gerçekleştirildi. Ailelerle birlikte mücadele etmenin gerekliliği üzerine konuşuldu.

Tuay-Der ziyaretinden sonra akşam saatlerinde de Mardin Dargeçit'te yaşayan Garibe Gezer'in ailesi ziyaret edildi.

18 Ocak Salı günü de TDİ ilk ziyaretini Mardin DBP İl Eşbaşkanlığı'na yaptı. Ardından Urfa'ya geçildi.

14 Haziran 2018'de yaşadıkları saldırılar sonucu ailesini yitiren Emine Şenyaşar ve saldırıdan yaralı kurtulan Ferit Şenyaşar'ın 9 Mart'ta Urfa Adliyesi önünde başlattığı Adalet Nöbeti de ziyaret edildi. Adalet arayışlarının 316. gününde olan Şenyaşar ailesi Urfa'da ziyaret edildi.

Burada TDİ'den Hüseyin İldan, "Herkesin bulunduğu her alanda bu mücadeleye sahip çıkmasını istiyoruz. Ancak birleşik bir adalet talebiyle başarabiliriz" dedi.

"Her Perşembe Buradayız"

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ), tutsak aileleri ile birlikte "Ölümlere İzin Vermeyeceğiz, Hasta Tutsaklara Özgürlük" şiarıyla İstanbul Yenibosna'da bulunan Adli Tıp Kurumu (ATK) önünde yapmak istediği basın açıklaması polis ablukasıyla karşılandı.

20 Ocak Perşembe günü Çok sayıda tutsak ailesinin katıldığı nöbet eylemine Barış Anneleri İnisyatifi de katıldı. ATK'nun önü ve bulunduğu cadde eylem öncesinde çok sayıda polis, zırhlı araç ve gözaltı aracıyla ablukaya alındı.

"Tecrit Öldürür Dayanışma Yaşatır", "Hasta Tutsaklara Özgürlük" dövizlerinin açıldığı açıklamaya "valilik kararıyla yasak getirildiğini" söyleyen polisler, açıklama yapılmasını

engellemek istedi. Eyleme destek veren HDP milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu polislerle müzakere yaparken, kitle polis ablukasına alındı. Gazetecilerin de çekim yapması engellendi, darp edilerek alanın dışına çıkarıldılar.

Polis eylemine rağmen açıklama yapan Barış Anneleri İnisyatifi üyesi Perihan Akbulut, "Biz annemiz, çocuklarımızın ölmesini, cezaevlerinden cenazelerin çıkmasını istemiyoruz, bunun için buradayız" dedi. ATK'nin hasta tutsaklara "Cezaevinde kalabilir" raporları vermesine tepki gösteren Perihan, "Çocuklarımız hakkında hastane 'Cezaevinde kalamaz' raporu veriyor ancak ATK tersi yönde rapor veriyor. ATK'ye tepki göstermek, açıklama ve oturma eylemi yapmak için buradayız, yabancı değiliz biz, annemiz anne" dedi.

Uzun süre abluka altında bekletilen kitle dağılmak üzereyken yeniden ablukaya alındı. Tutsak yakınları bunu Kürtçe ve Türkçe, "Biz korkmuyoruz, yarın da buradayız", "Em natirsin" sözleriyle yanıtladı. Zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde metrobüse doğru ilerleyen kitle bir kez daha ablukaya alınarak kalkanlarla zorla alandan çıkarıldı.

Eylem, kitlenin alkışlar ve zılgıtlarla dağılması ile sona erdi.

Tutsak aileleri her hafta Perşembe günü "hasta tutuklulara özgürlük" talebi ile ATK önünde bir araya gelmeyi ve hastanelerin cezaevinde kalamaz raporlarına karşı ATK'nun tahliyelere engel olmasını protesto edeceğini duyurdu.

Vefa Serdar Yoldaş Kızıl Bir Bayrak Gibi Mücadelemizde Dalgalanacak

TKEP/Leninist Merkez Komitesi, 24 Ocak günü, bir yıl önce covid 19 virüsü nedeniyle ölümsüzleşen Vefa Serdar'ın ölüm yıldönümünde bir açıklama yayımlayarak "Vefa Serdar Yoldaş Kızıl Bir Bayrak Gibi Mücadelemizde Dalgalanacak" dedi.

"Çürüyen, çöken, dağılan kapitalist toplumdaki tüm yüce değerlerin taşıyıcısı proletaryadır. Ve onun saflarından çıkar çağımızın kahramanları. Enternasyonal devrimci proletarya ve onun devrimci sınıf partileri, bu sağlam karakterli kahramanların omuzlarında yükselir.

Komünist partinin varlık gerekçesi emeğin kurtuluşu kavgasına yön vermektir. Bu, doğanın ve insanın kurtuluşudur aynı zamanda. Parti, tüm varlığını bu davaya, proleter devrim adayan kadroların duraksız mücadelesi sayesinde yenilmez bir güç olur." diyen TKEP/Leninist, Vefa Serdar'ın uluslararası komünist hareketin tarihsel birikiminden süzülüp gelen bu komünist kadrolardan biri olduğunu söyledi.

Vefa Serdar'ın mücadelesini

"Partisiz komünist olmaz! Vefa yoldaş, Partinin hikayeleriyle büyüdü. Partiyi aradı, bekledi ilk gençliğinde. Okudu, öğrendi, tartıştı. Nihayet 1980'lerin son yıllarında, ODTÜ'de keşişti yolları Parti ile. Ve bir daha asla ayrılmadı.

Reformizmle ayrışma sürecinde Vefa yoldaşın da yer aldığı Ankara örgütü ile bağlar koptu bir süre. Ayrışmadan belirli bir süre sonra tekrar bağ kurabilen İl örgütü, her iki tarafla da yürütülen teorik tartışmalardan sonra TKEP/Leninist saflarında yürümeyi seçti. Bu aşamadan sonra büyük bir coşku ve yoğun devrimci faaliyetle geçti yoldaşın tüm zamanı.

Dönem devrimciydi, sınıflar savaşı alabildiğine sertleşmişti. Bu şartlarda Partinin görüşlerini, devrimci politikayı her gece, her yoksula, her işçi kadını ve erkeğe ulaştırmak için özveriyle bir şekilde çalışmak gerekiyordu. Girdiği her ortamda, tanıştığı her çevrede ateşli tartışmalarda tutkuyla savunurdu Partinin görüşlerini." Diyerek özetleyerek daha ilk adımdan itibaren "yalnız hazım

zamanlarını, boş gecelerini değil, boydan boya ömrünü devrime verdi"ğini vurguladı.

Zindan mücadelesi de "Bu yoğun devrimci faaliyet sırasında uzun süreli gözaltılar yaşadı. Bu coşkun ve dur durak bilmez genç devrimci, Ankara polislerinin işkencelerinden her defasında başı dik çıktı. Bir süre sonra yer altı

faaliyetine geçti. 1993 sonunda tutsak düştü.

Vefa yoldaş genç ömrünün dokuz buçuk yılını zindanlarda geçirdi. Çok okudu, yazdı, üretti. Sayısız saldırıya, asker operasyonlarına göğüs gerdi. 1996 Ölüm Orucu eylemine katıldı. 19 Aralık zindan savaşlarında sağ kolunu kaybetti. Asla yılmınlığa kapılmadan 'zindan akademisi'ni başarıyla bitirdi" sözleriyle anlatıldı. Vefa Serdar ve mücadelesi şu sözlerle anlatılmaya devam edildi: "Yoldaşımızın en önemli yönlerinden biri, komünist disiplindir. Her komünist parti kadrosu, disiplinlidir kuşkusuz. Fakat onun bu konudaki durumu, kesinlikle uluslararası komünist hareket literatürüne geçecek niteliktedir.

Onun için Parti, Partinin iradesi, her şeyden önce gelirdi. Görevler üstlenmede ve Parti kararlarının yerine getirilmesinde muazzam bir kararlılık ve özveri, onun temel karakter özelliklerindendi. Bir görevi aldı mı, gerekirse yemez içmez, ama o işi mutlaka yetiştirirdi. Tartışmalara aktif bir şekilde katılır, görüşlerini ortaya koyar, görüşlerini ısrar da eder, ama bir kez karar alındı mı, isterse savunduğu görüşlere ters olsun, derhal harekete ge-

çerdi. Sürekli kendini zorlayan, aşmaya çalışan, çoğu zaman okuduğu kitaplarda bir parça idealize edilen kahramanlarla yarışan bir komünist öz disiplini, onun temel özelliklerindendi! Vefa yoldaşta bu özellik, sözcüğün olumlu anlamında en uç noktaya ulaşmıştı.

Vefa yoldaş, insana ve doğaya sevdalı bir komünistti. Zordur bir ömrü komünist olarak yaşamak ve son nefesini bir komünist olarak vermek. O otuz yılı aşan mücadele yolunu bu bilinçle yürüttü.

Bir devrimci kuşağın yetkin temsilcilerindendi Vefa yoldaş. Hayatı, birleşik devrimimizin bir döneminin kısa tarihidir. Yaşamını devrimle, kavgayla, dünyanın devrimci dönüşümüyle özdeşleştirmiş, omuzladığı yükü son nefesine kadar yüksünmeden taşımaya olağan bir özellik haline getirmiş bir kuşağın en iyi temsilcilerinden biriydi.

Koronanın bir yıl önce aramızdan aldığı Vefa yoldaş, Partimizin yeri doldurulmaz bir savaşçıydı."

Açıklama, "Onun daima yükseklerde tuttuğu devrim ve komünizm bayrağı, yoldaşlarımızın elinde burjuvazinin burçlarına dikilene dek yükseklerde dalgalanacak..." denilerek sonlandı.

KAZANMAK İÇİN ANLAMAK

İ. Cevat Çetiner

Siyasi iktidar sorunu tüm yakıcılığı ile gündemde. Bu sorunun nasıl çözüme bağlanacağı, başta devrimci işçiler olmak üzere devrimci kitlelerin bu süreçte oynayacağı role bağlı. Siyasi iktidar sorunun çözümünün gerçekten emekçi sınıfların kesin zaferine kadar mı varacağı yoksa istikrarsız, yarım gönüllü güçlerin burjuva demokrasisinin ufkuza dahi yaklaşmayan reform önerileriyle mi sınırlı kalacağı, devrimci kitlelerin tavrıyla belli olacak. Çünkü toplumların tarihinde etkin olanlar, belli amaçlara ulaşmak için düşünüp taşınarak, bilinçli ya da tutkuluyla hareket edenlerdir. Ve devrimci kitleler bu niteliklere sahiptir. Öyleyse devrimci kitle olgusuna biraz yakından bakalım.

Devrimci kitle vurgusu sosyalist yazın ve anlatımda çokça yapılır. Lakin, devrimci kitlenin tarihin yapıcı gücü olduğu gerçeği ve bu güce sahip olmasına neden olan nitelikleri ya görülmez ya da üzerine düşünülmez. Devrimci durum tespitinin başına gelenlerin aynı devrimci kitle tespitinin de başına gelmiş; bu kavramın, nesnel gerçeğin kavramsal ifade edilişi olduğu unutulmuştur. Güzel söz söyleme sanatının ya da moral kazandırma faaliyetinin bir argümanı gibi ele alınıp içeriksizleştirilerek gerçeklikle olan bağı yok edilmiştir. Olsa olsa, yaşadıklarına büyük öfke duyan ve sadece bu nedenle fırsatını bulduğunda sokaklara dökülen yıkıcı bir güç, öfkeli kitle olarak ele alınmış, yaptıkları eylemlerin ve / veya yol açtıkları sonuçların tamamen iradelerine rağmen olduğu kabul edilmiştir.

Oysa ki devrimci kavramı, belli bir bilinçlilik halinin ifadesidir. Dolayısıyla, devrimci kitleden bahsedildiğinde, ilk olarak bu kitlenin bilincinden bahsediyoruz demektir. Bir kitlenin bilincinden söz edilebilir mi? Evet, edilir. Bir bireyin bilincinden söz edildiğinde, o bireyin sahip olduğu görüş ve fikirler anlaşılır. Bir toplum ya da belli bir kesiminin -örneğin devrimci kitlenin- bilinci söz konusu olduğunda ise; bireysel düzeydeki

her şey göz ardı edilir ve ele alınan toplumsal kesim için karakteristik görüş ve fikirler anlaşılır.

Demek ki, toplumun bir kesimi eğer devrimci olarak tespit ediliyor/nitelendiriliyorsa, bu, devrim fikrinin bu kesimin tutumunu, duygulanma ve davranış biçimini belirliyor olmasındandır. Devrim yapma fikri, görüşü ve arzusu, bu kitlenin karakteristik niteliğidir ve toplumun geri kalanından bu temel niteliğiyle ayrılır. Bu yüzden ki, devrimci kitlenin varlığını kabul etmek toplumun bir kesiminin devrim yapma fikir, arzu ve görüşüne sahip bulunduğunu; duygulanma ve davranış biçimini devrim fikrinin belirlediğini de kabul etmektir. Devrim bilincine sahip bir kitlenin varlığını kabul etmektir.

Bugün böyle bir kitle var mıdır peki? Evet vardır. Devrim yapma fikri ve görüşü dünyada ve Türkiye’de, toplumun bir kısmının tutumunu, duygulanma ve davranış biçimini belirler hale gelmiştir. Bunu sağlayan temel neden, hiç kuşku yok ki, kapitalist toplumsal düzenin işçilerin emekçilerin, ezilen ulus-ulusal topluluk ve inanç kesimlerinin, kadınların, gençlerin, köylülerin maddi ve manevi gereksinmelerini karşılayamaması ve bu yönde dile getirilen her talebi de zor kurumları aracılığıyla bastırmaya çalışmasıdır. Toplumun yönetme gücü ve yeteneğini toplumsal ilişkiler (ekonomik, politik, hukuksal, ahlaksal, dini, kültürel vb) ve bunların ifadesi olan kurumlardan (meclis, partiler, mahkemeler, polis, asker gibi devlet aygıtlarından, dini vb kurumlardan) alan kapitalist sınıf, bu ilişkiler ve kurumlar emekçi sınıfların ve ezilen kesimlerin gereksinmelerini karşılayamaz hale gelmeye başlamasıyla birlikte, yönetme becerisini de kaybetti; halka karşı savaşarak egemenliğini sürdürür hale geldi.

İşte bu süreç, devrim olmaksızın sorunların kalıcı çözümünün de mümkün olmayacağı bilincinin emekçi sınıflar içinde kök salmasına, gelişmesine ve her geçen gün daha fazla insanı etkisi altına alarak devrimci bir kitlenin oluşmasına

neden oldu. Devrimci kitle, nesnel bir gerçeklik haline geldi. Kitleler, bir yandan kendi deneyimleriyle bir yandan da devrimci sosyalist faaliyetin propaganda ve ajitasyonu devrimciyleşti. Üstelik devrimci kitlenin niceliği, devrimi zafere taşınmasına yetecek gücü ve etkinliği göstermesine olanak sağlayacak büyüklüğe de ulaştı. Öncesi bir yana, 1960’ dan bu yana süre gelen sınıf hareketinin ve örgütlü devrimci hareketin tarihine bakıldığında bile, bunu gösteren düzinelere olguya rastlarız. Ama hepsi bir yana, “Gezi Ayaklanması” bu konuya dair yapılacak tüm tartışmalar son verdi. Devrimci kitle, milyonlarca insanı yani emekçi halkı harekete geçirerek, yönlendirerek ulaştığı büyüklüğü ve etkinliği somutladı.

Devrimci kitlelere dair söylenmesi gereken bir diğer şey ise, sahip oldukları devrim bilincinin (devrim yapma isteği, fikri ve görüşünün), devrimin nasıl zafere ulaştırılacağına dair bilgiyi içermemesidir. Kendi politik deneyimleriyle mevcut düzenin yıkılmasının, yeni bir siyasi ve sosyal düzenin kurulmasının zorunluluğunu derinden hissederek. Sermayeye ve onun egemenlik aygıtlarına karşı neredeyse kesintisiz tüm mücadele araç ve biçimlerine baş vururlar. Kendi öz siyasi deneyimleriyle, düzenin değişmesi gerektiğini hissetmelerine ve hatta bu değişimlerin neler olması gerektiğini bölük pörçük sezmeye de başlamalarına rağmen zaferi kazanmanın bilgisine (ideolojik, politik, örgütsel, pratik) sahip olmadıkları için, bu mücadeleyi devrimle taçlandıramazlar. Çünkü, yenmeye çalıştıkları güç hem siyasi ve askeri alanda tam anlamıyla örgütlüdür, hem de bu örgütlülük, sömürücü sınıfların yüzyıllara dayanan deneyim ve bilgisine sahiptir. Dolayısıyla, devrimci kitlenin ısrarlı mücadelesi, bu gücü yenmesi için tek başına yeterli olmaz. Düşmanın karşısına, onun gibi donanımlı çıkması yani kendini devrimin askeri ve siyasi ordusu haline getirmesi gerekir.

Bunun için ise, devrimci kitlenin,

askeri terimle söyleyecek olursak, kurmay aklına ihtiyacı vardır. Devrime direnen güçlere karşı yürütülecek savaşta izlenmesi gereken yol, yöntemlere, hedeflere ve düşmanın taktiklerine dair bilgi ve deneyim sahibi bir iradenin yardımına ihtiyacı vardır. Kendisini devrimin askeri ve politik ordusu haline getirecek, düşmanın yenmesini olanaklı hale getirecek bir özneye. Devrim partisine, leninist partiye.

Devrimci kitleler esas itibarıyla, öz politik deneyimleri sayesinde bu eksikliğinin, ihtiyacının farkındadır. Bu nedenle, yaptıklarının dönülüp kendisine anlatılmasıyla, yaptıklarına methiyeler düzülmesiyle ilgilenmezler esasta. Onlar, yıllardır şu veya bu biçimde mücadele ettikleri ama bir türlü nihai zafere varamadıkları savaşımı nasıl kazanacaklarının bilgisinin peşindedirler. Bu bilgiye ihtiyaç duyar ve talep ederler.

Böyle olduğu içindir ki, devrimci kitleler örgütlü devrimci güçleri daha doğru bir ifadeyle devrim fikrini savunduğunu söyleyen örgütlü güçleri desteklemiş, onlarla bağ ve ilişki kurmuştur. Bu bağ ve ilişkileri, sermayenin ve faşizmin tüm yok edici baskısına, her türlü tehdit ve tehlikeye rağmen, ısrarla yaşatmış, geliştirmiştir. Böyle olduğu içindir ki, devrim fikrini dillendiren örgütlü güçler, devrimci kitlelerin harekete geçtiği hemen her yerde onları çok kısa zamanda yönlendirir hale gelebilmiştir ve yine böyle olduğu içindir ki, toplumsal reformculuğu benimsemiş örgütlü güçler bile, devrimci kitlelerle bağ kurabilmek için, dünyanın her yerinde kendilerini devrimci olarak göstermek zorunda kalmışlardır. Sosyal demokrat partilerden doğan sol partilerin de, devrimciliği terk ederek sosyal demokratlaşan sol partilerinde ısrarla devrim vurgusuna sarılmaları bundandır.

Anlaşılabileceği üzere, devrimci kitlenin en başta da devrimci proletaryanın önünde, zafere ulaşmak için çözmek zorunda olduğu bir sorun durmaktadır. Devrimin kurmay aklını, devrim partisini tespit etmek ve onunla bütünleşmek,

devrim fikrini savunan tek bir siyasal parti olsaydı, devrimci kitlenin bu sorunun üstesinden gelmesi elbette kolay olurdu. Ama dünyanın hiçbir yerinde ve tarihin hiç bir döneminde durum böyle olmadı. Devrime önderlik etme iddiasıyla ortaya çıkan bir çok siyasal hareketin varlığı, devrimci kitleleri, bu güçlerden hangisinin zafere kadar devrim fikriyle hangilerinin ise devrimci görünme çabasıyla hareket ettiğini belirleme sorunuyla karşı karşıya bırakmıştır. Şüphesiz devrimci kitleler bu sorunun üstesinden gelecekler. Örgütlü siyasal güçleri devrim mücadelesi içinde tanıyarak, deneyimleyerek devrim partisinin hangisi olduğunu tespit edecekler. Bunun başka yolu yoktur. Söz konusu olan geniş yığınlar olduğunda, onların öğrenmeleri ve ortak bir noktada buluşabilmeleri için tek yol vardır, kendi öz siyasal deneyimleriyle öğrenme.

Ama bu öğrenme sürecine dair, en az bunun kadar kesin bir şey daha vardır. O da, devrim partisine bu süreçte aktif görev düşüğü. Devrimci kitlelerin öz siyasal deneyimleriyle öğrenme sürecine etkin bir şekilde müdahil olmayı başarma. Devrimin kurmay aklı olduğunu politikalarıyla, şiarlarıyla, taktikleriyle ve pratiğiyle ortaya koyarak devrimci kitlelerin öğrenme sürecine müdahale etmeyi, bu süreci hızlandırmayı başarma. Kendisinin devrimin kurmay aklı olduğunu görüldüğü, kabullenilmesini sağlama. Devrim partisinin bunları yapabilmesi için ise, devrimci kitle denilen olguyu tanıması gerekir. Onun nesnel bir gerçeklik olduğunu bilmesi, unutmaması, dolayısıyla devrimci kitlenin niteliğini, davranış ve duygulanma biçimini akıldan çıkarmaması gerekir. Çünkü devrimci kitle kavranmadan/anlaşılmadan onların öz siyasal deneyimleriyle öğrenme sürecine müdahil olmak dolayısıyla kabullenilmesi yol arkadaşlığı imkanı yakalanamaz. Ortalama sol devrimci kitlelerin geçici yol arkadaşlarıdır. Devrimci kitleler leninist partiyle nihai kurtuluşu yürüyecektir.

Devrimciler için Ölümün Hükmü Yoktur!

Dövüşenler tutmaz ölenlerin yasını derler. Ölümünden bu yana biz de bunu bilerek kavgaya devam ediyoruz usanmaz ozan. Bir yıl geçmiş üzerinden, insan ölümünün üzerinden koca bir yılın geçtiğine inanmıyor yoldaş, senin o bilge bakışların, işçi sınıfının kurtuluşuna ve geleceğe dair yaptığın o heyecanlı ve güçlü konuşmaların hala belleğimde. Her genç devrimcinin şekillenmesinde yer oynayan, yaşamına iz bırakan yoldaşları olur, benim için sen de onlardan birisin yoldaş.

Seni ilk tanıdığım günden ölümsüzlüğüme kadar yüreğimin en derinlerinde her zaman büyük bir sevgi ve saygı vardı sana karşı. İnsanların güzel şeyler için gözünü buaktan sakınmadan, kavganın içinde boylu boyunca olabileceğini ve olması gerektiğini, geleceğin toplumunu kurmak için bugünden bu mücadeleye girişmemiz ve yaşamımıza böyle anlam vermeyemiz gerektiğini her defasında etraflıca anlatırdın. Kavganın anlattığın anlamların bitmemesini istirdim hep, çünkü insanın yaşamına anlam veren pratiğin kendisini çok güzel özetlemeyi ve bunu etkileyici kılmayı hep bilirdin. Kah roman karakterlerinden, kah şiirlerden, kah yaşamın olaylardan yararlandın bu anlatımları yaparken, insanların duygularına, yüreklerine ve bilinçlerine hitap ederdin konuşmalarında. Şair yanının o güçlü duygularından, insan yanından ve partizan ruhundan kaynaklandığını bilirdik.

80’lerin sonundaki yılınlık ve teslimiyet günlerinden, sosyalizme sırtını dönenlerin peş peşe geldiği o dönemlerde, amansızca kavgaya tutuşanların, sosyalizme kazancak diyenlerin kuşağındandı Vefa yoldaş. O dönemin

devrimci gençliği adanmışlığı, fedakarlığı, cüreti, disiplini, çalışkanlığı, emekçilere olan o sarsılmaz güveni ile bir dönemin şekillenmesini yarattı. En savaşçı ve gözüpek çalışmalarından geçerek sınıanların iradesi ve kararlılığı ile geleceğe yürüyenlerin kuşağıydı bu. ODTÜ amfilerinden, emekçiler arasında illegal çalışmalara, oradan tutsak düşüğü zindanlar ve ölüm orucu sürecine ve oradan dışarıya uzanan bin kolları devrimci olma dönemlerine kadar Vefa yoldaş, kısa bir tarihe çok şey sığdırmayı başaranlardan oldu. İşte Vefa yoldaş o dönemin, o şekillenişin insanlarındandı.

Devrimde ve sosyalizmde ısrarın, bilgece ama en mütevazı şekilde adınılandığı, ateş çemberinden, ölüm oruçlarından, en vahşi saldırılardan geçerek, Marksizmin-Leninizmin bilimselliğinde çelikleştiği iradenin timsallerinden biriydi yoldaş. Ne çok insanın yaşamına değdi Vefa yoldaş. Çukurova’nın yoksullarına, Antakya’nın emekçi Arap halkına, yağız ama savaşçı Antep insanına, İstanbul’un emekçi semtlerine ve onlarca genç yoldaşına kadar binlerce insanın yaşamında derin izler bıraktı. Ciğerleri rahatsız olmasına rağmen senin kadar coşkulu şarkı söyleyen, yüreğinden sloganlar atan çok az insan vardı muhtemelen. Bazen kuruma gittiğimde seni göreceğim gibi hissediyordum, derginin her yanında bir sohbetimiz, bir paylaşımımız, bir sevincimiz olmuş. Ne de güzel paylaşımlar, hatırladıkça yüreğim acıyor biraz, nasıl sızlamasın...

Komünistlerin yaşam hikayelerine dair okuduğumuz kitaplarda, bildiğimiz yaşamışlıklarda ölümlerinin ardından yarattığı değerler kalır diye biliriz, Vefa yoldaş için de bu durum geçerli. İnsanlar fiziksel olarak ölebilirler ve artlarında pek bir şey bırakmadan gidebilirler, yaşamları da ölümleri de insanlığa, geçmişe ve geleceğe izler bırakmayabilir. Ama komünistler için ikisi de değildir, komünistler yaşamaları da halkların bilincine ve yüreğine gömülmesini de başarır.

Şimdi Vefa yoldaşın binlerce emekçinin, genç devrimcinin bilincine ve yüreğine gömüldüğünü biliyoruz. Önümüzde ayaklanmalar ve devrimler döneminin uzandığı, devrimin bizden her şeyimizi istediği ve sınıadığımız bir dönemden geçerken en çok da Vefalar kuşağından ve yoldaşın kendisinden öğrenmeliyiz!

Bir Genç Yoldaşın

Maden İşçileri Emekli Maaşına İsyan Etti

Madenciler ve emekli madenciler, emekli maaşlarının sefalet seviyesinde olmasını 9 Ocak günü Manisa’nın Soma ilçesindeki Hükümet Meydanı’nda gerçekleştirdikleri eylemlerle protesto etti.

"Ölüm Aylığı Anlamına Gelen Emeklilik Ücretine Madenci 'Hayır' Diyor" şiarıyla yapılan eylemde, 2 bin 500-3 bin lira sınırındaki emeklilik ücretlerine karşı mücadele başlattıklarını duyuran maden işçilerinin eylemine başta maden işçileri olmak üzere emekliler de katılarak taleplerini sahiplendi. "Yeraltı Madenlerinde İnsanca Yaşanacak Bir Emeklilik Ücreti İçin Yasal Düzenleme İstiyoruz" pankartının açıldığı eylemde, madencilik dünyasının en ağır mesleği olduğuna dikkat çekildi.

"Maden işçisi bir iş cinayetinde öldürülmez ise bir iş kazasında uzuv kaybı yaşamaz ise çalışıp emekli olunca da ciğerleri tükenmiş oluyor, madencilik sonucu çeşitli hastalıklarla boğuşarak kısa ömrünü tamamlamaya çalışır" denilen açıklamada, madencinin kısa ömürlü olduğunun altı çizildi bu nedenle devlete ve SGK’ya emeklilik maliyet yükü en az olan kesim olduğu vurgulandı.

En düşük sınırdan ödenen emeklilik aylıklarına madencilerin isyan ettiği açıklamada, "16 Aralık 2021 tarihinde açıklanmış olan 2022 yılında uygulanacak olan asgari ücret brüt 5 bin 4 lira, net de 4 bin 253,40 lira olarak belirlenmiştir. Son iki yıldır ülke genelinde ekonomik krizin derinleşmesi sonrasında yaşanan yüksek enflasyon artışlarından dolayı yeni asgari ücret dahi enflasyonunun çok altında kalmıştır. 4 bin 253 lira ile bile geçiminin neredeyse mümkün olmadığı bu durumda emekli maaşlarıyla geçinmek ise saat saat yapılan zam firtınaları sonucu oluşan pahalılık ortamında

mucizeler bile yetmemektedir. 2 bin 500 lira olarak belirlenen emeklilik ücret tabanı geçinmek için tek emekli maaşına bağlı ailelerin yemesini, içmesini, giyinmesini, barınmasını imkansız kılmaktadır" denildi.

Kamuya ait yeraltı maden işletmelerinden emekli olmuş bir maden işçisinin aldığı ortalama ücretin 6 bin 500 TL olduğu belirtilen açıklamada, özel madenlerde çalışıp emekli olan madencilerle aralarında dev bir fiyat uçurumu olduğuna dikkat çekildi.

Dünyada emekli bir maden işçisinin ortalama aylık gelirin 2 bin euro olduğu aktarılan açıklamada "Bu ücret ülkemizdeki emekli madencinin aldığı sefalet ücretinin hem yaşamsal olarak kat kat üzerinde hem maddi olarak kat kat üzerindedir. Bu bilgiler ışığında özel işletmelerin yeraltı madenlerinde çalışmış ve emekli olmuş madencilerin yaşadığı durumun adı tam anlamıyla sefalettir. Bizim gün geçtikçe daha da kötüleşen bu sefalet, bu ölüm aylığı anlamına gelen düşük emeklilik ücretlerine daha fazla tahammülümüz yok. Madenciyi bu sefaletten çıkaracak ve insanca yaşayabileceği bir ücret almasını sağlayacak bir yasal düzenleme talebimizdir" denildi.

İşçiler "Çalışmak Zulüm Emeklilik Ölüm" sloganıyla açık sınırının altında kalan emekli maaşlarını protesto etti.

“Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!”

“Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!” diyerek bir kampanya örgütleyen Devrimci Öğrenci Birliği ile kampanyaları ve düzenleyecekleri etkinlik üzerine bir söyleşi yaptık.

Son süreçte gençliğin geleceksizlik, geçinememe, dinci gerici eğitim gibi öne çıkan sorunları var. DÖB bu sorunlara ilişkin ne düşünüyor?

Emperyalist-kapitalist sistem bütün dünyada bir varlık yokluk savaşını veriyor. Sistemin bağrında biriken toplumsal sorunlar işçi sınıfını, dünya halklarını bir yıkıma uğrattırırken, gençliği de ciddi bir geleceksizlik girdabına sürüklüyor. Son süreçte açlık, işsizlik, geleceksizlik, intiharlar, faşizmin baskıları toplumun bütün ezilen kesimleri çok net bir şekilde gösteriyor. Toplumun tüm kesimlerinde olduğu gibi gençliğin sorunlarının giderek derinleştiği, birçok sıra arkadaşımızı intihara sürüklediği bir dönemden geçiyoruz.

Burjuvazinin hedef tahtası haline gelmiş durumdayız. Eğitim sistemi, egemenler için biz öğrencileri geleceğin “nitelikli, eğitilmiş” iş gücünü oluşturabilmesine, kendi devlet aygıtına kadrosal düzeyde eleman yetiştirmesine ve gençliği burjuva gerici ideolojiyle kendine ideolojik olarak bağlamasına yarayan kullanışlı bir enstrümandır. Ve bunu dindar ve kindar bir nesil yetiştirmek için eğitim sistemini nasıl kullandıklarından görebiliyoruz.

Bu süreçte gençliğin geçinememe ve geleceksizlik gibi sorunları en çok öne çıkar durumda. Bizler bu sorunların temelini biliyoruz. Bundan dolayı da öğrenci gençlik mücadelesinin temel hedefinin de ne olması gerektiğini biliyoruz. Bizler DÖB olarak bu sorunların kaynağının kapitalist sistemin kendisinin olduğunu görüyoruz, kapitalizmin yarattığı yıkımdan nasibini alan kesim sadece öğrenciler olmadığı gibi işçiler, kadınlar, Kürt halkı ve daha nice ezilenler olduğunu da görmek mümkün.

Sorunlarımızın kaynağı ortak ise kurtuluşumuz da ortak.

DÖB bu sorunların kaynağını ortaya koyduğu gibi çözümünün de devrimde olduğunu söylüyor. Çünkü akademik özgürlükler mücadelesinin kalıcı olarak zafere ulaşması, üniversitelerin özgürleşmesi, staj sömürüsü, gerici-faşist-paralı eğitim gibi sorunları çözecek ve bunları güvence altına alacak olan devrimci bir halk iktidarıdır. Bu yüzden de öğrenci gençlik mücadelesinin de yegâne hedefimiz olan işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmeden, işçi sınıfı ile omuz omuza bir mücadele hattı yürütmeden olmayacağını biliyor ve bu bakış açısı ile öğrenci gençliği örgütmeye çalışıyoruz

Bu gelişen sorunlara yönelik gençliğin ciddi bir tepkisini de görüyoruz, bu tepki kendini yer yer röportajlarda ve sokak eylemlerinde somutluyor. En son Taksim'de gerçekleşen eylem buna bir örnek. Gençliğin bu mücadeleyi kesimlerini örgütlemek için neler yapıyorsunuz?

Evet, bu sorunlara karşı gençliğin çok büyük bir tepkisi var, söz konusu barınamama ile ilgili olan eylemler, yurt ve düzgün barınma koşulları için yapılan eylemler, çok güçlü geçen Boğaziçi direnişi ve çok uzağa gitmeden en son bizim de bulunduğumuz Taksim'de Enes Kara için yaptığımız eylem; bunlar su götürmez sonuçlardır.

Aslında ekonomik ve siyasi krizden nasibini alan gençlerin isyanının yansımasıdır. Keza sokak röportajlarında bu tepkiyi çok iyi görebiliyoruz, daha geçtiğimiz günlerde 11 yaşlarında belki daha küçük bir genç arkadaşımız çıkıp test kitabı alamadığı için öfkesini haykırdı ve birçok genç arkadaşımız aynı durumda, hatta röportaj verdiği için gözaltına alınan genç bir sokak röportajcısı bile var, çünkü iktidar başkaldırın herkese gözdağı vermekten çekinmiyor. Ama artık en apolitik kesimden gençler bile ciddi anlamda yaşadıkları sorunlara karşı politikleşmeye başlamış ve sokakta olmanın önemini anlamış durumda.

İşte böylesi hareketli bir dönemde bizler de bu süreçte güçlü bir çıkış yakalayabilmek için bir kampanya başlattık. “Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!” şiarı ile öfkemizi kuşanıp sokaklarda olduk ve genç arkadaşlarımızı mücadeleye çağırdık. Birçok sokak ajitasyonu çalışması, stant çalışmaları, afiş, bildiri ve daha birçok faaliyet yaptık, üniversiteli, liseli, genç işçi, genç kadın, genç LGBTİ+ arkadaşlarımızla toplantılarda buluştuk, sorunlarımızı tartıştık ve kampanya şiarını bulunduğumuz her alanda yükselttik.

Çalışmalarınız arasında dönemsel olarak önünüze koyduğunuz bir siyasal kampanyadan bahsettiniz. Biraz daha açabilir misiniz?

Faşizmin ve sermaye sınıfının egemen kalabilmesi için elinde kalan tek şeyi, çıplak zordan başka bir şey değil. Ve bu zor aracını her gün farklı biçimleri ile uygulamakta. Niteliksiz ve bilimsellikten uzak eğitim, üniversitelerdeki kayyum rektörler, LGBTİ+’lara yönelik nefret politikaları, öğrencileri tarikat yurtlarına mecbur bırakmaları ve ardi sırası gelmeyen intiharlar...

Bunlar hep faşizmin saldırılarıdır. Gençlere, işçi sınıfına, kadınlara, Kürt halkına yönelik saldırılar da kitleleri isyankâr ve başkaldırın bir noktaya itiyor. Yani aslında alacaklı oldukları şeyi almaya doğru ileri bir adım atıyorlar. Biz de gençlerin öfkesini, işçi gençliğin, üniversitelilerin, liselilerin öfkesini başlangıcı ve bitişini belli olan, çalışmalarını düzenli ve planlı yürüttüğümüz “Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!” kampanyamız ile birleştirmek ve bu sorunların temel kaynağının birbirinden bağımsız olmadığını vurgulamak ve bunun için örgütlü bir mücadeleden başka şansız olmadığını söylemek için bu kampanyamızı başlattık.

Şimdi kampanya çalışmalarımızın bu sürecin sonlarına doğru gelmiş bulunuyoruz. Bu çalışmayı da merkezi bir etkinlikke birçok kentten gençlerin katılım sorunlarını ve çözüm yollarını tartışacağı bir etkinlik ile bitirmek istedik. Kampanyamızı 5 Şubat’ta herkesin kendi sözünü söylediği ve alacaklı işçi, öğrenci gençlerin bir araya geleceği bir etkinlikle sonlandıracağız.

5 Şubat’ta yapacağınız, bu gençlik buluşması için gençliğe ne demek istersiniz?

Artık nefes alamıyoruz! Tekelci kapitalizmin dinci-faşist aygıtı artık her geçen gün bizleri geleceksizliğe, açlığa, umutsuzluğa mahkûm ediyor. Bizleri tarikat yurtlarında yaşamaya, boyun eğmeye ve uzun zamandır tuttuğumuz o alacak defterini silmeye zorluyor. Ama biz artık nefes almak için alacaklı olduklarımızı işçi sınıfı ile birlikte devrime doğru çınlayan adımlarla almaya gidelim. Fakat tek başımıza değil örgütlü adımlarımızla yürüyalım, gelin 5 Şubat’ta en güçlü ve en kalabalık şekilde etkinliğimize buluşalım ve ileriye doğru koşuyalım, cesaretle birlikte yürüyalım!

Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz, etkinliğinizin güçlü ve başarılı geçmesini temenni ederiz.

Biz de sesimizin daha çok duyulması için bu röportaj ve bize ayırdığınız zaman için teşekkür ederiz.

ÇAĞ DÖNÜMÜ

Özgür Güven

Her insan kendi çağının insanıdır; kendi çağının yetersizlikleriyle zayıflıklarıyla, darlıklarıyla ve kısıtlamalarıyla düşünür, hareket eder. Tarihte hiçbir matematikçi diferansiyel hesabı anlayamazdı. Sonsuz küçüklüğün içindeki değişken büyüklük antik çağda da feodal çağda da bütün toplumların düşünce ufukunu aşyordu. Kati ve sonlu olarak bilinen, statik ve değişmez olarak görünen ne varsa, bugünün bilimsel bilgisi ışığında artık, hepsinin görünürdeki o durağanlığının ardındaki hareketi, sonsuz küçüklükte ve hiç kesintisiz süren devinimi biliyoruz.

Antik çağda da feodal çağda da doğasıyla toplumuyla dış dünya statik durumda, değişmez bir şey olarak görüldü; asla değişim-dönüşüm içindeki bir hareket süreci olarak algılanmadılar. Bu tarihsel engel her yerde ve bütün toplumlar için geçerliydi. Bu engeli aşmak, dış dünyadaki değişimi ve kesintisiz hareketi algılamak, ancak diyalektik materyalizmle mümkün hale geldi. Bütün tarih boyunca varolan bu büyük ekonomik-toplumsal-düşünsel engel, yeni olan her şeyin önünde dikildi. Daha dün kadar en iyi araştırmacılar, bilim insanları bile kendi çağlarının tarihsel-toplumsal koşullarından kaynaklanan bu engeli takılıp düştü; düşmediyse bile tökezledi, sakat-eksik bir görüş ortaya koyabildi ancak. Her şeye rağmen bu engelleri aşmayı başarabilenler yeni fikirler ortaya koyabildiler. Aslında bu yeni fikir, o fikri geliştirip ortaya koyanlar farkında olsalar da olmasalar da nesnel koşulların bir sonucu olarak doğmuştur.

Yeni olanın önceleri sisli-puslu olması, net olarak görülüp algılanmaması doğaldır. Zira yeni olan henüz kendisini tüm yönleriyle geliştirip tam olarak ortaya koymamış, açığa çıkmamış olabilir. Buna rağmen kimi öngörüler, fikirler akla gelir, gelmiştir. İnsan bilinci gelmekte olanı, yeni olanı, kendisini henüz tüm yönleriyle belirginleştirip göstermeden de algılayıp bilince çıkarabilir; gelişimin, hareketin yönünü öngörüp aydınlatılabilir. Çoğu kez yeni olanı görüp algılayanlar olmuş, ama tarihsel-toplumsal engeller nedeniyle bu fikirlerini sonuna kadar geliştirip hayata geçirememişlerdir. Gelmekte olanın, yeninin kendisini henüz tüm yönleriyle ve nesnel olarak göstermediği koşullarda çağımı aşan bazı fikirler ortaya konsa bile hayata uyarlanması mümkün olmamıştır. Marx, insanlar önlerine ancak çözebilecekleri sorunları koyarlarken bunu vurguluyordu.

Tarihte yeni olanın kendisini henüz tüm yönleriyle ortaya koymadığı bu dönemler çağ dönümü dönemleridir. Eski olan çürüyüp dökülürken, yeni olan, gelmekte olan tıpkı bir çiçek gibi her gün boy vermekte, açmakta, gelişip güçlenerek kendini çok çeşitli olayların ve olguların içinden göstermektedir. İşte yeni bir toplum olan sosyalizm de şimdi çözümlenip çökmekte olan kapitalizm içinde gelişiyor; her fırsatta, her olayda çeşitli biçimlerde kendini gösteriyor.

Feodalizm koşullarında doğup gelişen kapitalizm zafere yürürken de durum böyleydi. Kapitalizm, bütün toplumsal ve ekonomik yaşamı rekabetin düzenleyeceğini, rekabetin her şeye kadir olduğunu ve insan için en yararlı sistem olduğunu öne sürdü. Oysa ekonomiye ve toplumsal yaşama egemen olan rekabet değil, sermayeydi; rekabet, sadece sermaye birikiminin bir işleyiş biçimiydi. Marx bunu açığa çıkarıp gösterdi. Zaten tekelci kapitalizm bunu bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdi; tekelleşen rekabetçi kapitalizmin yadsınması üzerinde geliştirdi. Bu sefer tekelleşen rekabetçi kapitalizm için en yararlı sistem olduğu öne sürüldü. Aslında durum çok farklıydı. Kapitalizm koşullarında üretim ve ekonomik işleyiş hiçbir zaman bütün insanların ihtiyaçlarını karşılamayı amaçlamadı. Kapitalizmin amacı her zaman artı-değer sömürüsü ve sermaye birikimi oldu: Kapitalizm koşullarında bütün üretimin de ekonomik süreçlerin de motoru buydu. Bu işleyiş, kapitalist toplumdaki bütün çelişki ve çatışmaların temel olduğu gibi, onları derinleştirip sertleştiren asıl olgudur.

Kapitalizmin gelişim sürecinde giderek artan ve yoğunlaşan makineli üretim, tekelleşen kapitalizmin egemenliğiyle birlikte teknolojinin her şeye kadir olduğuna dair bir yanlış bilinci daha topluma kabul ettirmeye yöneldi. Oysa bu süreç kapitalizmi geliştirip sermaye birikimini artırırken, aynı zamanda kapitalizmi aşmanın maddi koşullarında da olgunlaştırmış; yeni bir topluma geçiş için gereken maddi ve ideolojik güçlerin birikimini de sağlamıştı. 20. yüzyılda önce tek ülkede doğan sosyalizm kısa sürede bir dünya sistemine büyüdü. Bu durum karşısında tekelleşen kapitalizm, bütün topluma teknolojinin egemenliğini dayattı; bütün gücü ve bütün olanaklarıyla yüzünü yeni toplum olan sosyalizme dönen, dönmeye başlayan emekçi sınıfı yeniden kapitalist sisteme entegre etmeye, kitlelerin (ve tabii ki üretici güçlerin) sermayeye ve burjuva topluma başkaldırmasını önlemeye çalıştı.

Sanayi ve tarımdan sonra tüketim, eğlence, kültür, sanat, eğitim ve kişisel ilişkiler de dahil toplumsal yaşamın bütün alanlarında kontrolü ele geçiren tekelleşen sermaye, bütün bu alanları da “piyasa koşullarına” göre düzenledi. “Bireyin özgürlüğü” diye yola çıkan kapitalizm, bütün bireyleri “piyasa koşullarının” yani sermayenin tutsağı haline getirdi. Bu süreçte alkol, uyuşturucu, seks de dahil her türlü maddi araçla birlikte din de dahil bütün ideolojik argümanları hizmetine koştı. Gelişkin burjuva toplum koşullarındaki modern günlük yaşam, düzenin değişmez doğasına dair inancı ve ideolojiyi pekiştiren, içselleştiren bir hedefle örgütlendi.

Maddi malların üretiminden sonra kültürden sanata, bütün alanlarda sanayileşme, endüstrileşme sağlandı; müzik endüstrisinden futbol sanayisine, film endüstrisinden olimpiyatlara dek her şey sermayeye dayalı olarak örgütlendi; “piyasa koşullarında” pazar için üretilir hale geldi. Eğlenceden dinlenmeye, tatilden boş zamanları değerlendirmeye dek toplumsal yaşamı ilgilendiren bütün alanlarda amaç, karın ve sermaye birikiminin azamileştirilmesi oldu. Ancak, emperyalist efendilerin ve emperyalizmin teorisyenlerinin geliştirdiği maddi ve ideolojik bütün argümanların, burjuva toplum üzerinde devletin düzenleyici ve baskıcı müdahalesi olmadan istenen sonucu yaratması mümkün olmazdı. Bu süreçte burjuva devlet de etkin olarak müdahil oldu.

Bütün 20. yüzyıl boyunca emperyalizme karşı doğup gelişen kadın hareketlerinden yeşil-çevreci hareketlere kadar pek çok toplumsal hareket teknoloji fetişizmine kurban düşerek emperyalizm tarafından absorbe edildi, yeniden burjuva topluma entegrasyonları sağlandı. Emperyalizmin bu yeteneğini abartan burjuva düşün ve fikir adamları, ideologları ve filozofları bütün güçleriyle kapitalizme karşı gelişen halk hareketlerinin çaresizliğini, çikışsızlığını ve bir şey elde edemeyeceklerini kanıtlamaya çalıştılar. Özellikle Sovyetler Birliği’nin dağılması ve sosyalizmin geçici yenilgisinden sonra kullandıkları “tarihin sonu”, “Amerikan yüzyılı” gibi argümanlar tam bir tolojiye dayanıyordu. Toplumdaki bütün bireyler pompalanan bu yanlış bilincin tek bir amacı vardı; yabancılaştırmış emeğin kurbanlarını, yani emekçi sınıfını, bu yabancılaştırmanın kaynağı ve nedeni olan kapitalizme başkaldırılmalarını önüne geçmek.

Daha önce de uygulanan bu yöntemler, 1968 Mayıs’ından sonra özellikle emperyalist ülkelerde bir dönem için sonuç verdi. Ama emperyalizmin yeni evresinde artık böyle bir sonuç almaları mümkün değil, çünkü dünya eski dünya değil, nesnel koşullar çok farklı. Bu koşullar altında emekçi sınıfın başkaldırısı küresel isyan, küresel ayaklanma ve küresel iç savaşa vardı. Özellikle emperyalist kapitalist sistemin dünya krizinin üstüne binen Covid-19 pandemisi kapitalist uygarlığın bütün çelişki ve çatışmalarını çirliçiplak ortaya çıkmasını sağladı. Her şey kapitalist uygarlığın sonuna yaklaştığını, kapitalizmden komünizme geçiş sürecinin ivmelenerek hızlandığını gösteriyor.

“Enes Kara İsyanımızdır”

“Enes Kara İsyanımızdır” diyen gençler, 14 Ocak günü Taksim’de eylemde idi. Polis saldırılarına, gözaltılara rağmen eylemi terk etmeyen gençler uzun süre sloganlarla eylemi sürdürdü.

Elazığ Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi 20 yaşındaki Enes Kara’nın aile baskısıyla kaldığı cemaat yurdunda intihara sürüklenmesini protesto için Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) Taksim Tünel Meydanı’na yaptığı eylem çağrısı, Beyoğlu Kaymakamlığı’nın eylem yasağı kararıyla karşılanmıştı. Yasakları tanımayacaklarını söyleyen İstanbul’daki gençlik örgütleri, Taksim’de olacağını bir kez daha ilan ettiler.

Saatler 19.00’a gelirken Büyük Parmakçı Sokak’tan polis ablukası altındaki İstiklal Caddesi’ne çıkan gençler, “Enes’in Hesabı Sorulacak”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları attılar. Polisin saldırısı ardından yeniden toplanıp caddeye çıkan gençler, polisin saldırılarına, gözaltılarına rağmen caddeyi terk etmedi.

Mis Sokak’ta kısa bir basın açıklaması yapan gençler, “Gençler Sizden Nefret Ediyor, Gençler Sizden Nefret Ediyor”

diye haykırdılar. Polisin yeni saldırısına birbirine kenetlenen gençler slogan atmaya devam etti.

Basının görüntü almasının da engellendiği eylem boyunca çok sayıda basın emekçisi de darp edildi, gözaltına alındı. Gözaltına alınan gençler darp edilerek polis koridorundan geçirilerek gözaltı aracına götürüldü. Bu defa da gözaltı otobüslerinin önünü kesen gençler “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganlarıyla aracı yumruklayarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedikler. Gözaltındakiler de sloganlarla camları yumrukladı. Aracın geçişine izin vermeyen gençlerin üzerine doğru otobüsler hızla süren polis İstiklal Caddesi’nde süratle hareket etti. sürülerek hızla Bu esnada aralarında DÖB’lü öğrencilerin de olduğu çok sayıda kişi daha gözaltına alındı.

ÇHD’li avukatlar, 83 öğrencinin gözaltına alındığını ve Vatan Caddesi’nde bulunan emniyet müdürlüğüne götürüldüğünü duyurdu. Emniyette ifadeleri alınan gençler sabaha karşı sağlık kontrolünün ardından serbest bırakıldılar.

TEHLİKELİ EŞİK

Sinan Kaleli

11 Eylül 2001'de bizzat ABD'nin provokasyonu, dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı ilan edilen küresel iç savaşın kaçınılmaz devamı olarak, ABD, İngiltere ve Avrupalı emperyalistlerin hazırladıkları büyük yıkım savaşı aşaması gelip kapıya dayandı.

İşin şaka kaldırım tarafı yok. Gözleminin önünde ağır çekim büyük bir yıkım savaşına sürükleniyor dünya.

ABD-NATO ikilisinin Ukrayna üzerinden Rusya'yı savaşa sürüklemeye çalışması karşısında Kremlin, hiç olmadığı ölçüde sert tonda konuşmaya başladı. Washington Post'a "sızdırılan" haberlere göre bizzat Putin'e karşı yaptırım kararı alma hazırlıkları var ve bizzat Beyaz Saray böyle bir adımı destekliyor! Kremlin, "bütün ilişkiler kesilir" diye uyarıyor. Diğer taraftan NATO'nun genişlemesine karşı art arda yapılan açıklamalar, ABD-NATO'dan yazılı garantiler istemeler, durumun yakıcılığını gözler önüne seriyor.

Gerek Cenevre'deki heyetler görüşmesinde, gerek Peskov aracılığıyla yapılan açıklamada, gerekse Lavrov'un yıllık basın toplantısında, bu "yazılı garantiler" sözü özenle vurgulandı. Bunun bir mantığı var. 89-91 karşı-devrimleri döneminde Berlin Duvarı yıkılırken, emperyalistler, o dönemin NATO Genel Sekreteri ağzından "doğruya doğru genişlememe" sözü vermişlerdi. Ama daha sonra tek tek eski Varşova Paktı ülkeleri NATO ve AB tarafından yutulmaya başladığında bu sözler inkar edildi. Bir kısmı "bu sözü SSCB'ye vermiştik, artık ortada SSCB yok" (aynen böyle!) diyerek Moskova'yı açıkça alaya alırken, geçtiğimiz haftalarda şimdiki Genel Sekreter Stoltenberg, "NATO hiçbir zaman genişlemeyeceğine söz vermedi" diyecekti.

Oysa bizzat Gorbaçov ile ABD Dışişleri Bakanı James Baker ve Federal Alman Şansölyesi'nin yaptığı görüş-

mede, iki Almanya'nın birleşmesi konusu konuşulurken, "NATO doğruya doğru tek bir inç bile genişlemeyecek" diyorlardı. Aralık 2017'de gizliliği kaldırılan belgelerde bu sözler apaçık ortaya çıkmış durumda. Ama şimdi, bütün dünyanın gözü önünde "biz hiçbir zaman böyle bir söz vermedik" diyorlar! Rusya'nın "yazılı garanti" vurgusu biraz da doğrudan bu inkarlarla ilgili.

ABD-NATO kuşatması karşısında Rusya'nın "sert çıkışı" yeni değil. "Ayyaş ayı" Yeltsin döneminde büyük bir çöküşe sürüklenen (ki bugün bile Sovyet dönemindeki düzeyi yakalayamamış durumda) Rusya, yeniden ayakları üzerine dikilmeye başladığı dönemde, 2007 yılındaki Münih Güvenlik Konferansı'nda ilk ciddi meydan okumasını yapmıştı.

Putin meşhur Münih konuşmasında, emperyalist ekonomilerin, satın alma paritesine göre BRICS (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) ülkelerinin gerisinde kaldığına işaret ederek, "tek kutupluluğun sonu"nu ilan etmişti. Aynı konuşmada 17 Mayıs 1990'da NATO Genel Sekreteri'nin "Almanya dışında herhangi bir ülkeye NATO ordusu yerleştirmeme konusunda SSCB'ye kesin bir güvenlik garantisi verir" sözlerine binaen, "bu garantiler şimdi nerede" diye soruyordu.

O soruyu yıllar sonra yeniden ve yeniden sordu Moskova. Rakiplerinin alenen yalanlaması karşısında, bu defa "yazılı garantiler" talebiyle dikildi karşılarına.

2007-2008 yılı, kapitalist dünya için kötü ünlü "mortgage krizi"nin patladığı dönemdi. Aradan yıllar geçti. Bir türlü atlatamadığı bu krize ek olarak küresel salgınla birlikte emperyalistler için durum daha kötü bir hal aldı. Uluslararası arenada üst üste yaşadığı bozgun, çöküş halî ve tüm dünyada bu yüzyılın başında başlayıp giderek ivmelenen emekçi yı-

ğınların kapitalizme ve emperyalizme karşı isyan ve ayaklanma hali, dönemin ana dinamikleridir.

Emperyalist devletler, özellikle de ABD ve İngiltere, emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü engellemek için git-tikçe saldırgan hale geliyorlar. Saldırganlıkları tüm dünya işçi sınıfı ve emekçi, yoksul halklarına karşı. Ama bil-hassa sosyalizm korkusundan dolayı, eski Sovyet topraklarına, Çin ve demokratik Kore Halk Cumhuriyeti'ne, yüzyılın komünü Küba'ya karşı özel bir saldırganlık politikası izlemekteler.

Rusya, kendi varlık koşulları gereği, bu saldırganlığa karşı koymak zorunda. Ve Rusya ile Çin'in o dev savaş kapasitesi devreye girdiğinde emperyalistler, hendek önüne gelmiş topal eşek örneği duraksamak, atacakları adımı bir değil, yüz defa düşünmek zorunda kalıyorlar.

Rusya, silah sanayisinde yarattığı muazzam gelişmeleri Suriye başta olmak üzere bir dizi "sıcak sahada" sergileme fırsatı buldu. Bir dizi alanda yakaladığı muazzam teknolojik üstünlükle oturuyoruz müzakere masalarına. Münih Konferansı bir dönüm noktasıysa, hiper-sonik silahları ordu envanterine kazandırmış Rusya'nın "yazılı garanti" talebiyle gittiği Cenevre müzakereleri, ikinci bir dönüm noktasıdır.

Rusya artık asla "alttan almayacağım" ilanını yapıyor. Cenevre'de masaya koyduğu talepler belgesinde "NATO'nun gelecekteki herhangi bir genişlemesini, Rusya yakınlarında taarruz silahlarının konuşlandırılmasını ve Doğu Avrupa'daki Batı işbirliğini ve askeri manevraları büyük ölçüde azaltmayı taahhüt eden bir metnin imzalanması" yazıyor. Lavrov'un deyimiyle "bu üç talep kilit önemde" ve "Batı bu taleplere önümüzdeki hafta yazılı yanıt verecek".

Yıllık basın toplantısında Ukrayna meselesinin kırmızı çizgi olduğunu birkaç defa vurguladı Lavrov: "Kuzey At-

lantik Antlaşması Örgütü'nün hemen sınırlarımızın diğer tarafında belirmesini, özellikle de Ukrayna yönetiminin izlediği politika düşünülecek olursa, asla kabul etmeyeceğiz. Dahası bu, bizim için bir kırmızı çizgi, gerçek bir kırmızı çizgi. ... Ukrayna NATO dışında kalsa dahi, Amerika'lar, İngilizler ve diğer Batı ülkeleri ile ikili anlaşmalar üstünden bu ülkeler Ukrayna'da askeri tesisler ve Azov Denizi'nde üsler kurabilir. Bu da bizim için kabul edilemez bir şey, zira komşu ülkelerimizin topraklarına Rusya için tehdit oluşturacak saldırı silahları konuşlandırılması da bizim için bir diğer kırmızı çizgi".

ABD-NATO cephesinden "talepleri kabul etmeyeceğiz" yollu açıklamalar geldikçe, Rusya cephesinden yapılan her açıklamanın tonu daha da sertleşiyor. Ribakov "müzakereler çıkmazda, bu durum önümüzdeki günlerde yeniden masaya oturmayı gereksiz kılıyor" derken, Peskov "NATO'nun genişlemeye devam edeceğine dair İttifak'tan gelen açıklamaları duyuyoruz. NATO'ya yeni ülkeler çağırılan ABD'li yetkililerin açıklamalarını duyuyoruz. Finlandiya ve İsveç'ten bahsediyorum. Topraklarındaki asker sayısının artırılmasını talep eden bazı NATO ülkelerinin açıklamalarını duyuyoruz. Hal böyleyken gerilimi düşürmemiz mi gerekiyor?" çıkışıyla "yazılı yanıt" isteklerini tekrar tekrar vurguluyordu.

Rusya sadece açıklamalar yapmakla kalmadı. Batı bölgelerinde geniş çaplı askeri tatbikata başladı. Ukrayna sınırına 10 bin asker daha kaydirdi. En doğu kesiminde ordunun savaşa hazırlık durumunu görmek için "baskın denetim" yaptı. Tüm bu adımları salt "güç göstergisi" olarak görmek büyük bir hata olur.

ABD-NATO'nun Rusya'yı Ukrayna üzerinden sıkıştırmaya ve bir sa-vaşa çekmeye çalıştığı aşikar. Washington-Brüksel ikilisi, Kiev'de iktidara getirdikleri neo-Nazi faşistler üze-

rinden "kullanışlı aptallar" elde etmiş durumdadır. CIA eliyle paramiliter güçlere askeri eğitimler verildiği, bunların Rusya'nın başına bela edileceği haberleri emperyalist basında sık sık dile getiriliyor. Ukrayna'yı tümünden yıkıma götürme pahasına Rusya'nın sınır uçlarıyla oynuyor, onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor.

Ancak tüm emperyalistlerin tam ve sağlam bir bütünlük içinde olduğunu da düşünmemek gerek. Emperyalistler arası çelişkiler; özellikle Fransız-Alman emperyalistlerinin ABD-İngiliz emperyalistleriyle olan çelişkileri dış politikalarına da yansıyor.

Örneğin, AB savunma bakanlarının toplantılarında kabul edilen "askeri strateji belgesi"ne, Fransız bakan tarafından yüklenen anlam bu rahatsızlığı dışa vuruyor. Fransız bakan, "Yeni askeri strateji belgesiyle, birlikte inşa ettiğimiz savunma, Avrupa için, sorumluluk alan, vatandaşlarını koruma kapasite ve özgürlüğüne sahip, hareket edebilen ve bulunduğu yerde çıkarlarını koruyabilen bir Avrupa yaratmak istiyoruz" şeklindeki sözleri bunun açık örneğidir.

Tüm bu yoğun çelişki ve çatışmalar, emperyalist-kapitalist sistemin çöküş döneminin, emekçi halkların küresel başkaldırılarının en yoğun olduğu şartlarda gerçekleşiyor. Masa başı planların hemen hiçbir şansının olmayışının temel sebeplerinden biridir bu. "Planlanmış sınırlı savaşların" hızla büyük yıkım savaşlarına evrilebileceği, tüm bu yıkım ve acının içerisinde emekçi halkların devrimlerinin gerçekleşeceği bir altüst oluş dönemindeyiz.

Unutulmasın. Savaş, insanlık için bir yazgı değil elbette, ama kapitalist sistem için bir yazgı niteliğinde. Kapımıza dayanan büyük yıkım savaşlarından kurtulmak için kapitalist sistemden kurtulmak gerekiyor. Günümüz dünyası bu kurtuluşun bütün koşullarını barındırıyor.

Kod-29'dan Sonra Kod-46 İşkencesi

İzmir'de 17 yıldır Hugo Boss Fabrikası'nda çalışan ve 5 Ekim tarihinde fabrika yönetimi tarafından çağrılarak "işyerinde hırsızlık yaptığı, çantasından fabrikada üretilen giysilerden çıktığı" iddia edilerek Kod-46 ile işten atılan kadın işçi Mevlüde Ünal, işten atılma sürecine dair gazetemize konuştu.

Fabrikadaki çalışma koşullarını aktararak başlayan Ünal "Siz onların istediği her şeyi yaparsanız, onların yönlendirdiği yerlerde çalışırsanız iyisiniz. Ama onların istediği şeyleri yapmazsanız, istedikleri sendikaya üye olmazsanız, mesailere kalmazsanız, performansla ilgili bir probleminiz varsa, sürekli psikolojik baskıya maruz kalıyorsunuz. Düzenli bir çalışma planı yoktu. Hangi tarihte çalışacağımız belli olmuyordu. Çalıştığımız birimler sürekli bize sorulmadan değiştirilirdi. Buna ses çıkardığımızda, tepki gösterdiğimizde psikolojik baskıya maruz kalıyorduk. Eğer birini işten çıkarmaya karar verildirse performans düşüklüğü, kaliteli çalışmama gibi herhangi bir nedenle işten çıkarıyorlardı. Bu durumla karşılaşan birçok arkadaşımız var ve birçoğunun davaları hala sürüyor." dedi.

İşten atılma sürecini anlatan Ünal "İşten atılmadan yaklaşık 5 ay önce birimimize yeni bir erkek yönetici geldi. Bu erkek yönetici, ben dahil olmak üzere bir çok kadın arkadaşımıza cinsel taciz denilebilecek şeyler yaptı. Ben çalışırken sürekli gelip bana dokunuyor, el kol hareketleri yapıyordu. Bir gün kendisine bundan rahatsız olduğumu dile getirdim. O süreçte aynı zamanda çocuklarıma vakit ayıramıyordum, işten ayrılmayı da düşünüyordum, bunu yöneticiye de ilettim. Ancak birkaç gün sonra aytağım karıldı ve bir buçuk ay izinliydim. İzinlen-

döndüğümde yerime yeni birinin alındığını gördüm. Normalde bizim fabrikadan çıkış yaptığımız kapıda güvenlik bulunmaz. 2 Ekim Cuma günü gece iş çıkışında çıkış yaptığımız kapıda güvenlik görevlisi ve güvenlik amirinin olduğunu gördüm. Arkadaşlarım çıkış yaparken beni durdurup hakımda ihbar olduğunu, işyerinden kıyafet çaldığını söylediler ve çantamı aradılar. Bizim kendi makas ve cimbızlarımız vardır, çantamızda taşırız, onlar yağışlı oldukları için hepimiz malzemelerimizi artan, çöpe atılacak olan bez parçalarına sararız. Malzemelerimi sardığım bu bez parçasını çaldığımı iddia ettiler." dedi.

Sendikaya üye olma sürecinden bahseden Ünal "Cuma günü bu olaylar yaşandığında beni işten atmaya çalıştıklarını, bunun hazırlığını yaptıklarını anladım. Sendikaları araştırdım ve Cumartesi günü Tekstil-İş Sendikasına üye oldum. Salı günü yönetim tarafından çağırıldım ve Kod-46'tan kaynaklı işten atıldığımı söyledim. Tutulan tutanaklarda beni taciz eden ve sadece 4 aydır bu işyerinde çalışmakta olan yönetici defalarca hırsızlık yaptığımı, eşya çaldığımı, buna tanık olduğumu belirten beyanlarda bulunmuştu. İşten atıldığımı tebliğ eden yöneticiye 17 yıldır bu fabrikada çalıştığımı, Kod-46 ile çalışan biriysem neden bunca yıl işten çıkarılmadığımı sordum. Üzerime atılan bu beyanları kamera kaydı ile ka-

ntlamalarını istedim ama üretimde kamera olmadığını söylediler. Savunmamı yapmama bile müsaade etmediler. Suçlamaları kabul etmediğimi belirttim ve sadece evrakları aldığımı dair bir imza attım. Sonrasında uzlaşma davası açtık, ancak uzlaşmayı kabul etmediler. Ben, arkamda duracaklarımı, beni sahipleneceklerini, yarı yolda bırakmayacaklarımı bildiğim için Tekstil-İş Sendikası'na üye oldum. Onlar da sürecin başından beri hep yanımda oldular. Gerek hukuki süreç, gerekse eylem sürecinde beni hiç yalnız bırakmadılar. Fabrikamın önünde eylem gerçekleştirdiler." dedi.

Kendisinin açma bir bahane ile işten atılan ne ilk ne son kişi olmadığını belirten Ünal "Ben bunu yaşayan son insan olmayı isterim. Bu konuda toplumun ses çıkarması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle biz kadınlar ses çıkarmak zorundayız. Bize yapılanlara karşı sonucu ne olursa olsun sessiz kalmamalıyız. Bir birimizin arkasında durmalıyız. Mesela benim sendikama verdiğimiz bir söz var, nerede eylemde olurlarsa ben de orada olacağım. Bugün benim başıma gelen yarın bir başkasının da başına gelebilir. Bugün nasıl herkes benim yanımda duruyorsa ben de onların yanında olacağım."

Hakkını alana kadar mücadele edeceğini belirten Ünal "Ben tazminatı vermedikleri için şu an liseye hazırlanan oğlumun dershaneye gönderemiyorum. Tazminatım beni iki yıl idare edebilecek bir miktardı. Beni işten atarak sadece benim değil çocuklarıma da hayatıyla, geleceğiyle oynadılar. Ben artık onlarla çalışmak istemiyorum. Sadece 17 yıllık emeğimin karşılığını almak istiyorum. Bunun için de mücadeleye devam edeceğim." dedi.

TİS'e Karşı Grev İşten Atma Sebebi

Mersin'de faaliyet gösteren Çimsataş Metal Fabrikası'nda çalışan işçiler, Türk Metal Sendikası ile Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında imzalanan TİS'i kabul etmeyerek, 12 Ocak gecesi iş durdurdu.

Yazılı bir açıklama yapan işçiler, "On binlerce işçiyi kapsayan bu süreç boyunca tabanın hiçbir talebini dinlemeyen, sözleşme görüşmeleri boyunca taleplerin revize edilmesine kulaklarını tıkayanlar, tarihi tekrarı ettirerek geçmiş senaryoyu devreye aldı. Yine gece saatlerinde işçilerin geleceğini sermayeye armağan etti" dediler.

İşçilerin iş durdurması üzerine fabrikaya gelen Birleşik Metal İş Sendikası Anadolu Şube Başkanı Deniz İlhan'a da tepki gösteren işçiler, "Maden yanımızdaydınız sözleşmeyi niye imzalamadınız?" diye sordu.

İş durdurma işçilere Çimsataş Fabrikası'na ait numaradan atılan tehdit mesajında da "Şirketimiz iş durdurma, yavaşlatma vb her türlü yasa dışı eylem karşısındaki haklı nedenle iş feshine kadar gereken yaptırımları derhal uygulayacaktır" denildi.

İşçiler 13 Ocak günü de işbaşı yapmadı. Sabahın erken saatlerinde Çimsataş Fabrikası önünde toplanan yüzlerce işçi, gece iş durdurma kararı alan gece vardiyası işçilerinin yanına gitmek istese de engellenerek, fabrikaya alınamadı. Bunun üzerine işçiler, giriş kapısını güç kullanarak açtı. Birleşen işçiler sloganlarla halaya durdu.

İş bırakarak Birleşik Metal-İş Çimsataş işçileri, akşam saatlerinde polis zoruyla fabrikadan çıkarıldı, fabrikaya TOMA girdi. İşçiler bekleyişlerini fabrika önünde sürdürdü.

İş durdurma kararı alan işçilerin talepleri: -Yapılan sözleşmede birinci 6 ay için kabul edilen %27'ye artı olarak %35 daha zam veril-sin. İkinci 6 ay için enflasyon oranında zam yapıl-sın.

-Mesai ücretleri hafta içi %100, hafta sonu %300 olarak belirlensin. -İşçinin kendisini kapsayan özel sağlık sigortası aileyi de kapsasın. -Sosyal haklara net olarak %100 zam yapıl-sın. -Kıdem farkı, ara dinlenme ve çay molası verilsin.

-Uzun süredir eksik yatırılan banka promosyonları tam olarak verilsin.

İşçilerin eyleme çıktığı süreçte iki kez tehdit edildiler. İşçiler ilk atılan mesajda iş durdurma, iş yavaşlatma durumunda "iş feshine varan yaptırımların" uygulanacağı söylendi; ikinci mesajda işyerinde oluşan günlük 5 milyon TL'lik zararın kendilerinden tahsil edileceği söylendi.

14 Ocak sabahı da iş bırakarak eyleme devam eden işçiler, gelen SMS'lerle işten çıkarılmaya başlandı. 13 işçi, gelen mesajlarla işten çıkarıldıklarını bildirdiler.

Grev dördüncü gününe geldiğinde, 15 Ocak günü işçiler eylemlerine ara verdiler.

Eylemlerine D-400 yolu üzerinde beklemeye başlayan işçiler, Birleşik Metal İş Sendikası yöneticileriyle yaptıkları görüşmeler sonunda eylemlerini sonlandırdı.

Kararın ardından işçiler, 17 Ocak Pazartesi günü işbaşı yapabilmek için fabrikamın önünden ayrıldı da, işe geri alınamadılar.

"Fiili meşru mücadeleyi ve işçilerin üre-timden gelen gücünü kullanmasını sendikal örgütüllüğe ihanet" olarak nitelendiren Birleşik Metal İş Sendikası işçilerin eylemi bırakarak evlerine dönmelerini sağladı ancak patron, işten attığı işçileri işe geri almayacağını bildirerek, ihbar ve kıdem tazminatlarını ödemedi iş sözleşmelerini feshetti.

"Kanun dışı grev yapılması halinde işveren, grevin yapılması kararına katılan, grevin yapılmasını teşvik eden, greve katılan veya katılmaya ya da devama teşvik eden işçilerin iş sözleşmelerini haklı nedenle feshedebilir" denilen 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu Sözleşmeler Kanunu'nun 70. maddesi gereğiyle işten atılan işçilere, sendika tarafından da sahip çıkılmadı.

NATO'NUN KORKUSU

Taylan Işık

Dünya burjuvazisinin göbeğini tuta tuta kahkahalar attığı o doksanlı yıllar, bir daha geri gelmemek üzere geçti gitti. Sovyetler Birliği'nin dağıldığı yıllardı. Türkiye'deki burjuvaların bile "Çankaya'nın Şişmanı" diye çağırıldıkları Özal, tıpkı Fransa'nın tarihte kalan "cüce Thiers"i gibi, sevinç ve zafer naraları atıyordu.

Onlar, yani dünyanın tüm yeminli sosyalizm düşmanları, anti-komünistleri zafer naraları attıkça bizim topraklardaki sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların kafalarına duvarlar yıkılıyordu. "Berlin Duvarı"nın taşları yıkılırken düştükleri yerin çimleri değil, "bizimkiler" in kafaları eziliyordu.

İşte o ezik kafalılar, ezik kafalarıyla "Berlin Duvarı"nın yıkılması ve Sovyetler Birliği'nin dağılması üzerine teori üzerine teori üretiyorlardı. Şimdi lafının edilmesini bile arzulamadıkları; "farelerin kemirici eleştirilerine" terk ettikleri teoriler...

Birkaç yıl sürdü o fırtınanın etkisi, sonra dinmeye başladı. Bir ulus, "zor"un kendini tarihin karanlığına sürüklemesine izin vermemek üzere elleri üzerinde doğrulmaya başlamıştı. Önce, ondan daha kötüsü olamayacak

olanı, Yeltsin adındaki, emperyalistlerin ayaş uşağını gönderdiler. Putin'in gelişi işte bu doğrulmanın ilk belirtileriydi.

Uzatmadan söyleyelim: Dünya burjuvazisi saflarında zafer naraları ve sevinç kahkahaları yerini korku ve kaygıya bırakmıştı. Dünyanın bütün emperyalistleri, bütün o şişmelerine, afra-tafalarına rağmen kapılarına kadar gelen Rusya'ya emperyalist-kapitalist sisteme entegre edemediler. Başaramadılar.

Giderek düşmanlaştılar. Şimdi İsviçre'nin Cenevre kantonunda birbirleriyle güvenlik görüşmeleri yapıyor; saldırmazlık güvenceleri koparmaya çalışıyorlar. İşte bu görüşmeler sırasında ABD/NATO'nun korkularının nedeni ABD tarafından itiraf edildi: ABD/NATO ikilisi, dileyen bunu tüm emperyalist devletler biçiminde de okuyabilir, Putin'in Sovyetler Birliği'ni yeniden kurmasından korkuyorlar.

ABD'nin Dışişleri Bakanı Blinken'e soruyorlar: Siz diyorlar, eski Savunma Bakanı'nuz Leon Panetta'nın Putin'in Sovyetler Birliği'ni yeniden kurmak istediğine dair düşüncelerine katılıyormusunuz? Blinken'in yanıtı kısaca şöyle oluyor:

"Bence bu doğru, bence Başkan Putin'in hedeflerinden biri ve daha önce Sovyetler Birliği'nin bir parçası olan ülkeler üzerinde yeniden bir etki alanı oluşturmaya çalışıyor." ABD bu isteği "kabul edilemez" buluyor.

ABD ve diğer tüm emperyalistlerin korkularını giderip sakınlaştırmak bizim işimiz değil. Putin, bu işi bundan altı yıldan fazla bir zaman önce üstleniyor. Emperyalist karşı-devrim darbesinin etkisinden kurtulup yavaş yavaş doğrulmayan başlayan Rusya halkları; karşı-devrim saldırsını durdurmanın ilk adımı olarak Yeltsin alçağını bir gecede devirip Putin'i Devlet Başkanlığı koltuğuna oturttuğu ilk yıllarda Putin, NATO'ya katılmayı isteyecek kadar emperyalistlere yakınlık duyuyordu.

Şimdi, başta ABD olmak üzere, emperyalistlere, "eğer NATO'yu Rusya'nın sınırlarına kadar genişletirseniz..." diye parmak sallamak zorunda kalan Putin, zamanında emperyalistleri, yemin-billah Sovyetler'i kurmaya çalışmadıklarına iknaya çalışıyordu.

"Avrupa ve ABD," diyordu Putin, "Sovyetler'in yeniden kurulmasını önlemeye çalışıyor."

Ancak Sovyetler'i yeniden kurmak istemediğimize kimse inanamıyor!"

Bu yatıştırma, korku giderme çabasının üzerinden altı yıldan fazla zaman geçti. Çabalar boşuna. Altı yıl sonra, Blinken'in itirafından anlıyoruz ki, ABD'yi korku dağları beklemiş. Çünkü emperyalistler lafa değil, icraata bakarlar. Emperyalistleri, komünist olmadığımı ve Sovyetleri canlandırmayacağına inandırmak için "Lenin, Rusya'nın altına atom bombası yerleştirdi" diyecek kadar ileri giden bir darkafalı olarak Putin, yani şimdiki Rusya iktidarı, ne yaptı ettiyse emperyalist devletleri ikna edemedi.

Yeteneği, zekası, mücadelesi sonucu değil de, tarihte ender bulunur şekilde rastlantıların bir araya gelmesi sonucu bir yerlere gelmiş hiç bir darkafalının kaçınmadığı kibir ve narisizimden Putin de nasibini almıştı. İşte bu darkafalılık, emperyalistlerin ve yeni yetme Rus burjuvazisinin, onunla birlikte eski Sovyet topraklarında türemiş tüm burjuvaların milliyetçi, şoven kıskırtmalarına rağmen halkların Rus halkına sempatiyle yaklaşmasını Lenin'in Rusya'ya halklar hapishanesi olmanın kurtarmasına borçlu olduğunu anlayamı-

yordu. Şimdi yeni yeni, halkların kardeşliğinin her türlü şoven, milliyetçi, ırkçı duyguya karşı mücadeleden; başka bir ifadeyle, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına saygıdan geçtiğini anlamaya başlıyor.

Değişim-dönüşüm her yerde ve herkesi içine çekiyor. Dün, "Lenin, Rusya'nın altına atom bombası yerleştirdi" diyen Putin bugün, "Sovyetler Birliği'nin dağılması benim için bir trajediydi" ve "Sovyetlerin dağılmasına üzülmeyen kalbi yoktur" deme noktasına geldi.

Böylece, emperyalistleri Sovyetler Birliği'nin tekrar kurulmayacağına dair ikna ve korkuları yatıştırma çabaları, kaçınılmaz biçimde, yerini korku ve endişeleri arttırmaya bırakmaya başladı. Başka ve daha önemli gelişmeler de vardı. ABD ve Avrupalı emperyalistler yakın zamana kadar kopardıklarıyla yetinmek zorunda kalacaklarını ve zamanla, ellerine geçirdiklerinden de olacaklarını hissetmeye başladılar.

Örneğin, Belarus'u, tüm çabalarına, tüm iç ve dış güçlerini harekete geçirmelerine rağmen ele geçiremediler. Donetsk ve Luhansk, halk cumhuriyetleri olarak yeni başlarında yükseli-

yordu. Kazakistan işçi sınıfı ve yoksul halkları burjuva iktidarı kuşatarak süregelen eski gidüş son verme kararlılığını gösterdiler. Burjuva iktidar, korkuyla, Sovyet iktidarını dağıtan eski kadroları tasfiye ederken, Sovyetler'i yağmalayan yeni yetme burjuvalar için şunları söylemek zorunda kaldı:

"İlk devlet başkanı Nursultan Nazarbayev sayesinde ülkemizde, uluslararası ölçülere göre yüksek gelirli şirketler ve zengin insanlar tabakası ortaya çıktı. Onların Kazakistan halkına borçlarını ödemelerinin ve fona sistemli ve düzenli olarak yardım emetlerinin vaktinin geldiğini düşünüyorum"

İşte o "zenginler tabakası" için kabus başladı. Sadece Kazakistan'daki değil, başta Rusya olmak üzere, eski Sovyet topraklarındaki tüm zenginler tabakası için de kabus başladı. "Zenginler tabakası"nın kabusu, ABD ve diğer tüm emperyalistlerin de kabusudur.

Bu kabusun arkasında, eski Sovyet topraklarında işçi sınıfı ve emekçi halkların burjuvaziye başkaldırısı var.

Cesaret gibi ayaklanma isteği de emekçi sınıflar, yoksul kitleler arasında buluşucudur.

Reel Faaliyet

G ezi günlerinde "yeni kuşak" genç eylemcilerin, twitter başta olmak üzere, çeşitli sosyal paylaşım ağlarında "estirdikleri fırtına", hiç kuşku yok, özellikle sosyalist hareketin ağırlıklı bir bölümü için kelimenin gerçek anlamında "yeni" bir olguydu. Öte yandan, Taksim Dayanışması toplantılarında bu genç kuşak eylemciler, bilmem kaç bin takipçileri olduğunu ifade ederek konularına bir "ağırlık kazandırmak" da istiyorlardı.

Her yeni olgunun ilk andaki o parlıtsı kişinin gözlerini kamaştırır! Bir iletişim aracı olarak sosyal medyanın hareketi yaratmak değil de, aslında koşulları olgunlaşmış ve/veya patlamış bir hareketi yönlendirmek gibi bir işlevinin olabileceği kavranamamış, hareket bu "sosyal ağların" sonucu imiş gibi bir yanılsama oluşmuş durumdaydı. Klasik bir baş aşağı duruş!

Bu "sosyal ağların rolü" konusunu ve gerçek hareketin dinamiklemini "Yeni Evrenin Devrimleri" adlı çalışmada ayrıntılı olarak ele almış bulunuyoruz.

Geniş yığımlar arasında "genel propaganda" son derece önemlidir. Her tür propaganda aracı değerlidir. Sosyal medya ağları gibi hızla etkileşime girme özelliği taşıyan araçlar, hiç kuşku yok, çok daha vazgeçilmezdir. Ama... "sanal" özelliklerinin ayırta olmak, onun "reel" yaşamla bağlantı noktalarını iyi kurmak kaydıyla. "Sanal etkileşimi" gerçek bir ilişki ve etkileşim haline getirmedikçe, bu "son derece açıkkan alem"de yaratılan etki, hızla kaybolup gider. Dahası, bu aracı kullananları bir "sanal fanus" içine hapsederek, gerçek toplumsal ilişkilerin ve gerçek sınıfsal güç dengesinin görülmesini de engeller hale gelir.

Diğer taraftan, bir başka önemli tehlike de şudur. Özellikle toplumsal koşulların gerçek kitlesel hareketleri yarattığı koşullarda etkinlik gücü bir anda katlanan bu "sanal hareket", gerçek ilişkilere ve gerçek örgütlülüğe dönüşmediği müddetçe, geniş emekçi yığınların değil, "reel hayatta" örgütlü olan güçlerin kazançlı çıkacağı ortamlar yaratmaktadır. Başlangıçta verdiğimiz Dayanışma toplantısındaki genç eylemciler gibi,

bireysel etkinlik alanlarının sınırsızlığı yanılsamasına kapılan ve özünde "toplumsal atomizasyonun taşıyıcıları" haline gelen eğilim güçlenir. Oysa bu eğilim, özünde, sermaye egemenliğinin esnek perçerleri içinde "etkin örgütsüz hareket" yaratarak, örgütlü sermaye güçlerinin dayanakları haline gelmektedir. (Bakınız "renkli devrimler")

Sermaye güçleri, sanal alemde de "örgütlü hareket" üzerinden güçlü bir yönlendirme etkisine sahiptir. Sermaye sınıfına karşı burada da örgütlü karşı duruşun gerçekleştirilmesi gerekir. Bu, işin temel yönlerinden biridir. Diğerleri ise şu. Bizzat sanal alemdeki etkinliğin gerçek hayattaki faaliyet üzerine oturulması gerekmektedir.

Bu noktayı özellikle vurgulamak istiyoruz. Çünkü sosyal medya mecraları, "toplumsal muhalefet" açısından çoğu zaman bir "katarsis alanı" haline geliyor. Her tür bilgi, görüş, eleştiri, sövgü, iç acıtcı olay, isyankar çağrılar... büyük bir hızla dolaşıma giriyor. Kısa bir zaman diliminde binlerce ve binlerce insanın etkileşim alanından geçiyor. Tepkiler geliyor. Bu tepkilerin neredeyse tamamı sanal alemle sınırlı oluyor. Tepki verenlerin çok büyük bir kısmı "bir görev yapmanın rahatlığı" ile "gerçek yaşama" dönüyor. Geriye gerçek bir tortu bile kalmıyor.

İş dönüp dolaşıp gerçek hayatta, gerçek insanlarla, somut gerçek araçlarla kurulan bağlara gelip dayanıyor.

Çözüm bilinmedik, yepyeni bir şey değil. Tam tersine, proleter hareketin tüm tarihi boyunca başvurduğu temel yöntemden, "bıktırıcı günlük faaliyet"ten başka bir şey değil. Birbir temas, somut, gerçek ("reel") bağ ve ilişki, gerçek hayatın yük ve sorunlarının, bir o kadar sevinç ve mutluluklarının doğrudan paylaşılması... "Çağ dışı kalmış, dinazor" alaylarına aldırış etmeden, bir kez

daha, dikkatleri bu noktaya çekmek zorundayız.

Birileri çıkıp "bunlar birbirine karşıt şeyler değil" diyecek olursa, "elbette değil" diye karşılık veririz. Başta da belirttik. Her tür genel propaganda aracı önemlidir, değerlidir. Sosyal paylaşım ağları, sanal alem son derece güçlü ve gerekli araçlardır. Ama gerçek hayattaki hareket ve ilişkilerin üzerinde yükseldiği oranda böyledir. Asla gerçek ilişkilerin yerine geçirecek araçlar değil.

Sosyalist hareketin ve genel olarak toplumsal "muhalefetin" son on yılda gözle görülür bir tek yanlılığı geliyor. Tehlikeli olan budur. Örgütlü ve örgütsüz çevrelerde etkinlikli sanal aleme yığıma kolaylığı gittikçe güçleniyor. Sanal alemdeki tepkilerle gerçek hayatta, sokakta geliştirilen tepkilerin bir karşılaştırılması, bunlar arasındaki orantısızlık, hatta uçurum, anlatılmak istenen göstermeye yeter!

Bilinen bir gerçektir. İnsanla "uğraşmak" zordur. Yıpratıcıdır. İnsanların hayatına dokunmak, sorunlarıyla ilgilenmek, sadece çalışma ortamında değil, özel hayatlarında uzun mesailer geçirmek, onlarla hemhal olmak, ve meşakkatli uğraşılardan sonra onları yatay ve dikey örgütlerin bilinçli üyelerine dönüştürmek... kitle faaliyetinin özü budur. Ve bu, sanal alemde kotarılamayacak denli kanlı canlı bir "iş"tir!

Bu "iş" için işçilerin kahvelelerini, yaşadığı mahalleleri, servis duvarlarını, organize sanayi bölgelerini mesken tutmak gerekir. Yetmez. "Kendi evini" unutup, onların evlerinin bir üyesi haline gelmek gerekir. Yukarıda belirttiğimiz gibi, bilinmedik, yepyeni bir "reçete" değil söylediklerimiz. Gittikçe "unutulan" ama aslında faaliyetimizin temelini oluşturmamız gereken çalışma biçimidir.

Asıl güç, gerçek örgütlü güçtür. Burada "örgüt" kavramını en dar anlamıyla, yani siyasal öncü örgüt ve partiler anlamıyla sınırlamıyoruz. Onlar da dahil, işçi ve emekçilerin bizzat kendi öz örgütleri anlamında kullanıyoruz, ki bunların en başında komite ve konseyler, meclisler, forumlar, birlikler ve benzerleri geliyor.

İşçi ve emekçiler bu örgütlerle gerçek bir güç haline getirilmelidir. Bunun yolu "reel" günlük faaliyetten geçiyor.

Öğretmenlik Meslek Kanunu Üzerine

"Öğretmenlik Meslek Kanunu Teklifi, Milli Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunda kabul edildi. Teklife göre öğretmenlik mesleği, aday öğretmenlik döneminden sonra 'öğretmen', uzman öğretmen ve 'başöğretmen' olmak üzere üç kariyer basamağına ayrılacak. Uzman öğretmen veya başöğretmen ünvanı alanlara her ünvan için ayrı olmak üzere bir derece verilecek. Uzman öğretmenlere ödenen eğitim öğretim tazminatı %20'den %60'a, başöğretmenlere ödenen eğitim öğretim tazminatı ise %40'tan %120'ye yükseltilecek."* diyor Milli Eğitim Bakanlığı.

Peki, nedir bu kanun ve neyi amaçlamaktadır? Milli Eğitim Bakanlığı yine kendi bildiğini okudu. Öğretmenlik Meslek Kanunu Tasarısını (ÖMKT) kapalı kapılar ardında, kanunun muhatabı olan öğretmenlerin ve sendikalarının iradesi dışında, haklarını ve taleplerini dikkate almadan hazırladı. Eğitim emekçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını tek taraflı olarak düzenlediği bu kanun tasarısını 2021'in son günü TBMM'ye sundu.

Sistemin uzun vadeli hedefinin eğitimi özelleştirmek olduğunu daha önceki yazılarımızda belirtmiştik. Bunun başlangıç adımları eğitimden niteliksizleştirilmesi ve gerileştirilmesi politikalarıydı. Üzer yıllardır savunduğumuz "Parasız, Bilimsel, Anadilinde Eğitim" şiarına karşı sistemin anti-bilimsel, niteliksiz ve özelleştirilmiş eğitim hedefli çalışmalarında en önemli basamaklardan birisi "Öğretmenlik Meslek Kanunudur".

"Öğretmenlik Kariyer Basamakları" Teklifte öğretmenlik kariyer basamakları belirleniyor. Buna göre aday öğretmenlik dâhil öğretmenlikte en az 10 yıl hizmeti bulunanlardan mesleki gelişime yönelik 180 saatten az olmamak üzere düzenlenen Uzman Öğretmenlik Eğitim Programı'ni ve mesleki gelişim alanlarında uzman öğretmenlik için öngörülen asgari çalışmaları tamamlayarak, kademe ilerlemesinin durdurulması cezası bulunmayan öğretmenler, uzman öğretmen ünvanı için yazılı sınava başvuruda bulunabilecek. Uzman öğretmen ünvanı için yapılan yazılı sınavda 70 ve üzeri puan alanlar başarılı sayılacak. Yazılı sınavda başarılı olanlara uzman öğretmen sertifikası verilecek.

Uzman öğretmenlikte en az 10 yıl hizmeti bulunan ve kademe ilerlemesinin durdurulması cezası olmayan uzman öğretmenlerden mesleki gelişime yönelik 240 saatten az olmamak üzere düzenlenen Başöğretmenlik Eğitim Programı'ni tamamlamış olan ve mesleki gelişim alanlarında başöğretmenlik için öngörülen çalışmaları tamamlayanlar başöğretmen ünvanı için yapılan yazılı sınava başvuruda bulunabilecek. Yazılı sınavda 70 ve üzeri puan alanlar başarılı sayılacak. Yazılı sınavda başarılı olanlara başöğretmen sertifikası verilecek.

Yüksek lisans eğitimini tamamlayanlar, uzman öğretmen ünvanı için öngörülen doktora eğitimini tamamlayanlar ise başöğretmen ünvanı için öngörülen yazılı sınavdan muaf tutulacak.

Öğretmenlik kariyer basamakları! Bu tabirin kendisi buram buram şirket jargonu kokuyor. Bu kanuna göre öğretmenlik belli kariyer basamaklarına ayrılacak. Üç farklı kariyer basamağı şu şekilde açıkladı:

Aday öğretmenlik / Uzman öğretmenlik / Başöğretmenlik.

Diyelim ki atandınız. Öncelikle yeni oluşturulacak "aday öğretmenlik komisyonu" geçmeniz gerekmektedir. Komisyonunda "Reis denilince aklınıza ne geliyor?" sorusuna "Temel Reis" cevabını vermeniz için biraz zor! Adaylığınız kalkar ve on yılı doldurursanız uzman öğretmenlik sınavına girmeye hak kazanacaksınız. Kazanırsanız uzman öğretmen olacaksınız ve maaşınızda artış olacak. Yirmi yılı dolduran bir uzman öğretmensiniz başöğretmenlik sınavına girmeye hak kazanacaksınız ve sınavı geçerseniz başöğretmen olacaksınız ve yine maaşınız

artacak. Ayrıca yüksek lisansı olanlar on yılın sonunda direkt uzman öğretmen olacak, doktorası olanlar ise yirmi yılın sonunda direkt başöğretmen olacak. Sınava girmeleri gerekmeyecek. Tabii herhangi bir ceza almışsanız uzmanlığı da başöğretmenliği de unutun!

Kıscası bir şirkette ne yaşıyorsanız benzeri tasarımlar ve öğretmenlerden uslu uslu basamakları tırmanması öğütleniyor. Bu kanun eğitim emekçilerini kariyer basamakları adı altında bölüp parçalamayı hedeflemektedir.

Geçen seçim vaadi olan ama yerine getirilmeyen -şarırdık mı? Tabii ki hayır- 3600 ek gösterge ise sadece birinci derecedeki öğretmenlere getirilecek. Fakat bu madde 15 Ocak 2023'te yürürlüğe girecek; "Birinci dereceli kadroda görev yapan öğretmenlerin ek göstergeleri 3600'e çıkarılıyor. Diğer derecelerde bulunan öğretmenler bakımından da bu artışa göre düzenleme yapılması öngörülmüyor. Ek gösterge, ikinci derecede bulunan öğretmenler için 3000, üçüncü derecede bulunanlar için 2200 olarak belirlenirken dördüncü derece için 1600, beşinci derece için 1300, altıncı derece için 1150, yedinci derece için 950, sekizinci derece için 850 olacak. Bu madde, 15 Ocak 2023'te yürürlüğe girecek."

"Tasarının pek çok yerinde geçen 'kademe ilerleme cezası alınması' gibi ifadeler sendikalar örgütlenmeye özgürlüğünü kısıtlamak, iktidara yakın sendikalara üye olmaya yönlendirmek gibi sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Düzenleme ile sendikalar faaliyetleriyle alınan hukuksuz cezalar eleme gereği haline getirilmekte, hakkını aramayan, hükümete kulsuz itaat edenlere sınava girme hakkı tanınmaktadır. Öğretmenlik, doğası gereği ifade özgürlüğünü en çok kullanması gereken mesleklerden biridir. Tasarıda 7315 sayılı Güvenlik Soruşturması ve Arşiv Araştırması Yürüttükleri Haklarını, Akaraba ve Yakınlarının Araştırılmasına Olanak Sağama Şahsiliği ve Masumiyet Karinesi gibi en temel hukuk ilkelerini ihlal etmektedir. Tasarı da bu yasamın altı çizilerek meşrulaştırılmaktadır."

Tasarıda özel okullarda çalışan öğretmenlere ilişkin herhangi bir düzenleme yoktur. Bu durum öğretmen istihdamında eşitlik ve eşit ücret ilkesine ilişkin en önemli sorun olmayı sürdürmektedir. Özel okul öğretmenlerinin Öğretmenlik Meslek Kanunu tasarısı kapsamında değerlendirilmemesi olması bu meslektaşlarımızın piyasacı eğitim anlayışı içerisinde ucuz iş gücü olarak görüldüklerinin de bir kanıtıdır." (Eğitim-Sen, Tarih: 06 Ocak, 2022)

İktidarla, bu düzenle ters düşen, farklı görüşte olanların öğretmen olmasına izin vermeyecek olan bu meslek kanunu, hali hazırda öğretmenlik yapan emekçilerin de haksız, hukuksuz şekilde aldıkları cezalarla meslekten rahat bir şekilde ihraç edilebileceğini gösteriyor.

Defalarca dile getirdiğimiz gibi iktidar, anti-bilimsel, niteliksiz, gerici ve piyasacı eğitim politikalarını tüm hızıyla sürdürmekte ve bu kanunla birlikte eğitim emekçilerinin kesintisiz bir şekilde sürdürdükleri "parasız, bilimsel, anadilinde eğitim" mücadelesine büyük bir darbe indirmeyi planlamaktadır. İktidarın sendikasında ise son toplu görüşmeden beri süren istifa furyası devam etmektedir. İktidar her alanda çözülmekte ve güçten düşmektedir. Ama ne bu iktidar ne de onların temsil ettiği kapitalist sistem kendi kendine yıkılmaz. Seçimle, sandıkla da gitmeyecekler. Biz eğitim emekçileri de varolan demokratik halk iktidarı mücadelesine tüm gücümüzle destek vermeliyiz. Arzu ettiğimiz nitelikli öğretmenlik mesleği, hayalini kurduğumuz bilimsel eğitim ancak demokratik halk iktidarında gerçek olacak. Biz devrimci emekçiler olarak sadece sesimize kulak vermenizi değil aynı zamanda mücadeleyi birlikte yükseltmeyi istiyoruz.

DEK'li Bir Öğretmen

VEFA'MIZI 1. YILINDA ANDIK

Vefa Serdar'ı, Vefamızı ölümsüzleşmesinin 1. yıldönümünde, 23 Ocak günü Karacaahmet'teki mezarı başında andık. 1 yıl önce eşi Aysel yoldaşımızla birlikte yakalandığı covid-19 virüsü nedeni ile kaybetmiştik onu. 6 ay sonra da Aysel yoldaşı kanserden kaybetmiştik.

Ailesi, yoldaşları, siper yoldaşları, dostları, sevenleri Vefa ve hayat arkadaşı Aysel'in mezarı başında yoğun kar yağışına rağmen toplandı. Çiçeklerle bezeli mezar başına "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Vefa Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları ve şiirle geldi yoldaşları ve O'nun dizelerinin yer

aldığı "Gerçek Ölümsüzlük Hayata Bir İz Bırakabilmektir" pankartı açıldı.

Anma, saygı duruşu ve O'nun için okunan şiirlerle başladı. İlk sözü, Vefa Serdar'ın temsilciliğini yaptığı Mücadele Birliği Platformu adına yoldaşı yaptı. Vefa'nın mücadeleye hayatını anlattı ve "O'ndan bize bir çok şey kaldı belki ama en önemli şey inatçılığı ve azmiydi diyebiliriz. O, 'gerçek ölümsüzlük hayata iz bırakabilmektir' demişti. O'nun hepimizde iz bıraktı. İyi ki bizde iz bıraktı, iyi ki hayatımızdan geçti. Vefa hala yaşıyor, bizlerle daima yaşayacak." dedi.

Anma sırasında sık sık "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Vefaya Sözümüz

Devrim Olacak" sloganları da atıldı.

Vefa'nın devrim mücadelesinde ilk durağı olan Devrimci Öğrenci Birliği'nden yoldaşları söz aldı ve O'nunla tanışmanın bir onur olduğunu söyleyerek "ölümsüzleşen yoldaşlarımızın bize bıraktığı mirasımızı en iyi şekilde taşıyacağız ve en iyi şekilde zafere ulaştıracağız. Bunun sözünü veriyoruz" dedi.

Emekçi Kadınlar (EKA)'dan bir kadın yoldaşı da Vefa'nın kadın mücadelesine ve kadın yoldaşlarına ne kadar destek olduğunu ve yardımcı olduğunu anlattı. Bir işçi yoldaşı da "Devrim Ya Ruhumuzdandır Ya Hiçbir Yerde" sözünün öznesi Vefa yoldaştır. Kendini devrim adamıştır" dedi. Birleşik Mücadele Güçleri adına söz alan siper yoldaşı da Vefa'nın BMG'nin kuruluş sürecindeki çabalarını hatırlatarak, O'nun herkesin yoldaşı olduğunu söyledi. Bir diğer işçi yoldaşı Vefa'nın "Omur Ölümden Güçlüdür" dediğini anımsattı. Yoldaşımızın yegeni söz alarak kendisi için ne anlam taşıdığını anlattı. Aysel'in kızkardeşi söz alarak kardeşten öte olduklarını anlattı. Bir diğer devrimci işçi Vefa'yı tanımadığını, ama keşke tanışsaydım, keşke benim öğretmenim olsaydı dediğini anlattı.

Kısa kısa konuşmaların ardından anma, Enternasyonal Marşı ile sona erdi. Anmaya katılanlar, Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde açılacak olan Vefa Serdar Kütüphanesi'ne davet edildi.

Saatler 14.00'e geldiğinde Ayışığı'nda gelenleri Vefa'nın görüntüleri, şiirleri, marşları karşılıyordu. Bugüne kadar katıldığı etkinlikler, paneller, eğlenceler, yolculuklar esnasında söylediği şarkılar, okuduğu şiirler videolarla ölümsüzleşmişti. Vefa'nın çocukluğundan, gençli-

ğinden, zindanlardan fotoğrafları, sol eliyle yazdığı şiirleri, mektupları, tuttuğu defterler, arklı dillerde notlar... Vefa'ya imzalanan kitaplar, Vefa'nın başucu kitapları -en sevdikleri, en çok alıntı yaptıkları, en çok tavsiye ettikleri, başucundan eksik etmedikleri- ile dolmuştu kütüphane rafları... Ve gözlüğü ile cebinden eksik etmediği minik sözlüğü baş köşede idi...

Salonda kurulan serbest kürsüde de yoldaşları ve dostları söz alarak O'nu anlattılar. Vefa deyince akla gelen şiirlerden Gabriel Peri'yi okudular, anıları anlattılar. Herkes kence, Vefa'nın kendileri için ne ifade ettiğini anlattı. Vefa'nın otuz yıl

süren mücadelesinden kesitler anlatıldı, kütüphaneyi oluştururken, Vefa'nın kitaplarını incelerken yaşadıklarını anlattılar. Portekizli devrimci önder Alvaro Cunhal'e olan hayranlığı, Vaz'ı örnek alışı anlatıldı.

Verilen arada yoldaşı Nuran Güvenilir Vefa'nın Önsöz Dergisi'nde yayınlanmış yazılarında derleme son kitabı "Ben Bir Usanmaz Ozanım"ı ve yine Önsöz Dergisi'nin Vefa'ya adanmış sayısını imzaladı. Vefa'nın kütüphanesi incelendi, videoları izlendi...

Bir yıldır aramızda olmayan Vefa yoldaşımızın, en sevdiği şarkıları söyleyerek sonlandırıldı anma etkinliği.

O'NSUZ BİR YIL

"Vefa"sız bir yılı geride bıraktık. Bir günün bir yıl kadar ağır, bir yılın ise bir gün gibi hızla akıp geçtiği bir dönem yaşadık tüm dünya üzerinde. Ayaklanmalar, isyanlar, savaşlar, saldırılar, yenilgi ve zaferlerin iç içe geçtiği bir yıl... Vefasız bir yıl...

Bir yıl önce kaybettik Vefa yoldaşımızı. Son 2 yılda 6 milyona yakın insanı aramızdan alan Covid-19 virüsü, Vefamızı, Vefa Serdar'ı da aramızdan alalı bir yıl oldu. Bugün kendisine devrimciyim diyen, yüreği insandan yana atan herkesin "yoldaş" dediği Vefa yoldaşımız, 30 yılı aşkın devrim mücadelesine koca bir tarihi sığdırdı.

80'lerin sonunda Sivas Gürün'den kazanıp geldiği OD-TÜ'de devrimci mücadelesini DÖB ile örgütlü hale dönüştürdü ve ve son nefesine kadar Leninist partinin yüreği oldu. Reformizmle kopuşta da safını devrimden yana belirledi. 93 yılı sonunda da tutsak düştü.

Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist üyeliği nedeniyle 9,5 yıl kaldığı cezaevlerinde pek çok operasyon ve sürgünle karşılaştı. 1996 Ölüm Orucu eylemine ilk ekipten katılan Vefa yoldaş, 2000'in 19 Aralık'ında Çanakkale zindanında 3 gün boyunca süren zindan savaşlarında da en önde yer aldı. Ölüm orucu savaşçıların korumak isterken sağ kolunu burada kaybetti. Tek kolunu feda etmek ne ki! O devasa yüreği ile yüz kolları devrimciydi. Bir an olsun geri durmadı. Sürgün edildiği Edirne F Tipi hücrelerde tek

koluyla yaşamını yeniden örgütledi. Yazılarına, şiirlerine, mektuplarına asla ara vermedi. Büyük bir inat ve azimle savaştı.

2003 yılında tahliye olduğunda da İstanbul ve Çukurova'da devrimci faaliyetlerine devam etti, kavgada en önde yer aldı her zaman. Mücadele Birliği Platformu'nun sözcüsü, dergi yöneticisi, yoksul mahallelerde emekçi evlerinin değişmez üyesi, işçi grevlerinin, fabrika direnişlerinin şaşmaz destekçisi, ilmek ilmek örülen örgütlenme faaliyetinin militan emekçisi... Yaşamın her alanında devrimin yılmaz militanıydı Vefa yoldaş.

Panellerde, etkinlik ve söyleşilerde aranan konuşmacılardan oldu. Bütün işçi eylemlerinde şiirleri ve türkülerinin sesi yankılanırken, sokak eylemlerinde sloganları ve marşları hiç durmadı. 2004'te Taksim'de bir eylemde polis saldırısı sonucu ciğerleri ağır hasar alıp ölüme burun buruna geldi. Bu, O'nun covid-19'a yenik düşmesinin en önemli nedenlerinden biri oldu...

2008'de yolu yeniden zindana düştü. Bu topraklarda devrimci olup da zindanla tanışmayan çok azdır. Bu defaki ziyareti kısa süren Vefa yoldaş, çıktığında yine en önde idi. Bu topraklarda son 30 yıl içinde toplumsal mücadele alanında yer almış olan hemen herkesin tanıdığı, saygı ve sevgiyle andığı bir devrimci, bir komünist idi. Dünyanın herhangi bir köşesinde bir insan incinse canı yanan yoldaşımız, tüm duygularını dizelelere döktü. "Benim işim şairlik,

şiirim yazsın isterim / Benimle birlikte dövüşsün ve benden sonra da / Dolaşsın isterim sokakları" diyerek "Nazım Akarsu" namıyla şiirleriyle de kavganın en önünde yürümüşü. Mücadele Birliği Dergisi ve Gazetesi'ne de düzenli makaleler yazan Vefa yoldaş kadro yazıları konusunda da ustalaşmış, devrimci kadroların gelişmesine katkıları olan onlarca kadro yazısı ve "Yeni İnsan" broşürünü yayınlamıştı.

Yoldaşı tanyan herkesin tereddütsüz hemfikir olacağı en önemli özelliği devrimci disiplini idi. Yaşamının her alanında örgütlü ve disiplinli idi. Devrimci irade, onu tanımlayan şeydi; en küçük işten en zorlu işlere kadar gönüllü olur ve ne güçlükle karşılaşsın karşılaşırsın mutlaka başarırdı.

Ve bugün baktığımızda, O'nsuz geçen bir yılda, kavga alanlarında, yoldaşlarının ve sevenlerinin yaşamlarında bıraktığı eksikliği hissetmemek çok zor.

Ancak, O'nun devrimci yaşamı boyunca onur ve şerefle taşıdığı devrim ve komünizm bayrağı, yoldaşlarının elinde burjuvazinin burçlarına dikilene dek dalgalanacak! O'NSUZ BİR YIL

"Vefa"sız bir yılı geride bıraktık. Bir günün bir yıl kadar ağır, bir yılın ise bir gün gibi hızla akıp geçtiği bir dönem yaşadık tüm dünya üzerinde. Ayaklanmalar, isyanlar, savaşlar, saldırılar, yenilgi ve zaferlerin iç içe geçtiği bir yıl... Vefasız bir yıl...

Bir yıl önce kaybettik Vefa yoldaşımızı. Son 2 yılda 6 milyona yakın insanı aramızdan alan Covid-19 virüsü, Vefamızı, Vefa Serdar'ı da aramızdan alalı bir yıl oldu. Bugün kendisine devrimciyim diyen, yüreği insandan yana atan herkesin "yoldaş" dediği Vefa yoldaşımız, 30 yılı aşkın devrim mücadelesine koca bir tarihi sığdırdı.

80'lerin sonunda Sivas Gürün'den kazanıp geldiği OD-TÜ'de devrimci mücadelesini DÖB ile örgütlü hale dönüştürdü ve ve son nefesine kadar Leninist partinin yüreği oldu. Reformizmle kopuşta da safını devrimden yana

belirledi. 93 yılı sonunda da tutsak düştü.

Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist üyeliği nedeniyle 9,5 yıl kaldığı cezaevlerinde pek çok operasyon ve sürgünle karşılaştı. 1996 Ölüm Orucu eylemine ilk ekipten katılan Vefa yoldaş, 2000'in 19 Aralık'ında Çanakkale zindanında 3 gün boyunca süren zindan savaşlarında da en önde yer aldı. Ölüm orucu savaşçıların korumak isterken sağ kolunu burada kaybetti. Tek kolunu feda etmek ne ki! O devasa yüreği ile yüz kolları devrimciydi. Bir an olsun geri durmadı. Sürgün edildiği Edirne F Tipi hücrelerde tek koluyla yaşamını yeniden örgütledi. Yazılarına, şiirlerine, mektuplarına asla ara vermedi. Büyük bir inat ve azimle savaştı.

2003 yılında tahliye olduğunda da İstanbul ve Çukurova'da devrimci faaliyetlerine devam etti, kavgada en önde yer aldı her zaman. Mücadele Birliği Platformu'nun sözcüsü, dergi yöneticisi, yoksul mahallelerde emekçi evlerinin değişmez üyesi, işçi grevlerinin, fabrika direnişlerinin şaşmaz destekçisi, ilmek ilmek örülen örgütlenme faaliyetinin militan emekçisi... Yaşamın her alanında devrimin yılmaz militanıydı Vefa yoldaş.

Panellerde, etkinlik ve söyleşilerde aranan konuşmacılardan oldu. Bütün işçi eylemlerinde şiirleri ve türkülerinin sesi yankılanırken, sokak eylemlerinde sloganları ve marşları hiç durmadı. 2004'te Taksim'de bir eylemde polis saldırısı sonucu ciğerleri ağır hasar alıp ölüme burun buruna geldi. Bu, O'nun covid-19'a yenik düşmesinin en önemli nedenlerinden biri oldu...

2008'de yolu yeniden zindana düştü. Bu topraklarda devrimci olup da zindanla tanışmayan çok azdır. Bu defaki ziyareti kısa süren Vefa yoldaş, çıktığında yine en önde idi. Bu topraklarda son 30 yıl içinde toplumsal mücadele alanında yer almış olan hemen herkesin tanıdığı, saygı ve sevgiyle andığı bir devrimci, bir komünist idi. Dünyanın herhangi bir köşesinde bir insan incinse canı yanan yoldaşımız, tüm duygularını dizelelere döktü. "Benim işim şairlik, şiirim yazsın isterim / Benimle birlikte dövüşsün ve benden sonra da / Dolaşsın isterim sokakları" diyerek "Nazım Akarsu" namıyla şiirleriyle de kavganın en önünde yürümüşü. Mücadele Birliği Dergisi ve Gazetesi'ne de düzenli makaleler yazan Vefa yoldaş kadro yazıları konusunda da ustalaşmış, devrimci kadroların gelişmesine katkıları olan onlarca kadro yazısı ve "Yeni İnsan" broşürünü yayınlamıştı.

Yoldaşı tanyan herkesin tereddütsüz hemfikir olacağı en önemli özelliği devrimci disiplini idi. Yaşamının her alanında örgütlü ve disiplinli idi. Devrimci irade, onu tanımlayan şeydi; en küçük işten en zorlu işlere kadar gönüllü olur ve ne güçlükle karşılaşsın karşılaşırsın mutlaka başarırdı.

Ve bugün baktığımızda, O'nsuz geçen bir yılda, kavga alanlarında, yoldaşlarının ve sevenlerinin yaşamlarında bıraktığı eksikliği hissetmemek çok zor. Ancak, O'nun devrimci yaşamı boyunca onur ve şerefle taşıdığı devrim ve komünizm bayrağı, yoldaşlarının elinde burjuvazinin burçlarına dikilene dek dalgalanacak!